

ДІДОВА ДОЧКА Й БАБИНА ДОЧКА

Був собі дід та баба і мали собі дочку. Ото чи довго пожила баба, чи ні, та й задумала вмерти. А як умирала, то своєму чоловікові казала:

— Як я умру, чоловіче, а ти будеш женитися, то гляди — не бери тої удови, що біля нас живе з дочкою, бо вона тобі буде жінкою, а нашій дитині не буде матір'ю!

— Добре, — відказав чоловік, — не буду брати не то її, а й ніякої, і женитися не буду.

От заховав дід бабу і похорон відправив та й живе собі сам. А трохи згодом ішов раз селом та й зайшов до тієї удови, що жінка не веліла її брати. То чоловік сказав: не буду женитися ні з якою, а то й забув, що казав, і забіг, побалакав і удову до себе просив.

Тоді вдова з великих радощів сказала:

— Я вже давно цього ждала!

От усю худобу забрала і до діда жити з дочкою помандрувала.

Ото живуть усі вкупі — дідова дочка й бабина. Дуже баба не любила дідової дочки: сказано, як мачуха, — усе гризе голову, та й діти між собою часто сваряться — надто зла бабина дочка: звичайно, як зведенята, — у них ніколи ласки нема.

Оце, було, як підуть на досвітки, то дідова дочка пряде, а бабина знай цілу ніч гуляє з хлопцями та крутиться, і не раз так бувало, що, гарцюючи, і мички попалить. А йдуть додому вранці та дійдуть до перелазу — ото й каже бабина дочка до дідової дочки:

— Дай, — каже, — мені починки, сестрице, я подержу, поки ти перелізеш.

— Добре, — каже, — сестрице, на!

От поки дідова дочка перелазить, а бабина дочка, взявши починки, побіжить додому і матері набреше, що дідова дочка з хлопцями цілу ніч гуляла і мички попалила.

— А я прjala і додому поспішала. Бачте, мамочко, яка вона ледача!

От дідова дочка прийде додому, то мачуха й почне і бити і дідові виказувати:

— Твоя дитина ледащо — не хоче робити, а ти не хочеш учити!

Що вже не робила, як з неї не знущалась, що дідові не наговорювала, а їй усе байдуже: робить собі мовчки. Дуже було бабі досадно з дочкою дивитися на неї, що дід її жалує, — і почали вдвох радитися, як би дідову дочку витурити з дому, щоб її не було!

Ото й почала баба дідові гризти голову:

— Твоя дитина ледащо — не хоче нічого робити, тільки все гуляє та спить твердим сном, а ти ще й жалуєш, ти б лучче, ніж мав би жалувати її, найняв де-небудь, то, може, що й було б з неї!

— Де я найму її? — каже дід.

— Так веди куди хочеш, а щоб вона дома не була.

Ото як докучала баба своїми речами дідові, аж до живих печінок допекла, бо щодня одно товкла: «Веди та й годі!» Нічого було робити дідові: треба вести, хоч і жалко.

От зібрались і пішли, і зайшли у великий ліс. Ото дочка дідові й каже:

— Верніться, тату, додому, я й сама піду, десь знайду собі службу.

— Добре, — каже дід.

Попрощався і вернувся, а дівчина пішла собі.

Ото йде та йде дуже великим лісом, коли стоїть яблунька, така зарощена бур'яном, що й не видно, та й каже:

— Дівонько-голубонько, обчисти мене, обханюч мене, — я тобі у великій пригоді стану!

От дідова дочка закотила рукави, обполола, обханючила і пісочком обсипала; яблунька подякувала, дівчина пішла далі.

Ото схотілось їй пити. Вона зайшла до криниці, а криничка їй говорить:

— Дівонько-голубонько, обчисти мене, обханюч мене, — я тобі у великій пригоді стану!

От дівчина обчистила, обханючила і пісочком обсипала; криничка їй подякувала, — вона пішла далі.

Коли біжить така погана собака та й каже:

— Дівонько-голубонько, обчисти мене, обханюч мене, — я тобі у великій пригоді стану!

От дівчина заходилась, обчистила, обханючила. Собака й сказала: «Спасибі, дівонько!»
Вона пішла далі.

Коли стоїть піч, і така облупана, а біля неї глина лежить. Ото й каже піч:

— Дівонько-голубонько, обчисти мене, обмаж мене, — я тобі у великій пригоді стану!

От дівчина замісила глину, полізла у піч, обчистила, обмазала: піч їй подякувала,
дівчина пішла далі.

Ото йде та йде, — зустрічає її жінка та й каже:

— Помагайбі тобі, дівчино!

Дівчина відказала їй:

— Добре здоров'я!

— Куди ти йдеш, дівчино? — спиталась жінка.

А дівчина й каже:

— Іду, тіточко, щоб де найнятися.

— Наймись у мене,— сказала жінка.

— Добре,— відказала дівчина,— наймусь.

— У мене,— каже жінка,— невелике діло, аби ти вміла зробити те, що я скажу.

— А чому ж не зумію? — каже дівчина.— Раз мені покажете, паніматко, а вдруге і сама знатиму.

Ото прийшли додому, де та жінка жила. От жінка й каже:

— Ось що, дівчино: оце тобі казани, то ти рано й увечері нагрій окропу і вилий у корито, і борошенця туди всип, і замішай,— тільки, гляди мені, щоб не гаряче було, тільки тепленьке.— та не бійся, що б не бачила, що б не чула,—стань на порозі, двічі свисни, то до тебе позлазяться гадюки, ящірки, жаби і всякий звір, то ти нагодуй їх, то вони порозлазяться, куди кому треба.

Дівчина сказала:

— Добре, паніматко, так буду робити, як ви мене навчили.

От поєднались. Зараз увечері затопила піч, приставила окропу, нагріла трохи, повилила в корито і борошенця туди всипала й замішала. Стала на порозі, двічі свиснула,—як почали злазитись гадюки,

ящірки, жаби і всякий звір, то кожне до корита, понаїдались усі та й порозлазились.

І так цілий рік дідова дочка там служила і робила те, що їй хазяйка казала, а як кінчився рік, то та жінка й каже дівчині:

— Ось що, дівчино: оце вже сьогодні тобі рік, як ти в мене; коли хочеш, то й другий будь, а не хочеш, то як хочеш: ти мені добре робила, спасибі тобі, нехай тобі бог помагає на все добре!

Дівчина подякувала хазяйці за хліб, сіль і за все і сказала:

— Хочу додому, спасибі вам, паніматко.

— Хазяйка каже їй:

— Піди ж вибери якого хочеш коня й воза.

А сама наготовила їй повнісіньку скриню всякого добра і дала їй і випроводила у ліс ту дівчину, тоді попрощалися,— сама вернулась додому, а дівчина поїхала собі, хвалячи бога.

Ото їде дідова дочка повз ту піч, що вона хитрувала, коли гляне — аж повнісінька піч проскур. От піч і каже:

— Дівонько-голубонько, на тобі оці проскури за те, що ти мене прибрала,— спасибі
тобі!

Дівчина подякувала, і тільки-но під'їхала, а проскури так і пороснули у возик; піч
заслонила, а дівчина поїхала далі.

Ото їде та їде, коли дивиться — аж біжить собака і несе намисто добре, товсте та гарне,
та ще й шліфоване. Ото тільки-но прибігла до возика, та й каже:

— На тобі, дівонько-голубонько, за те, що ти мені у великій пригоді стала!

Дівчина взяла й подякувала, і поїхала далі, радіючи.

От їде — і так їй схотілося пити, що господи! От подумала: «Заїду до тієї кринички, що я
чистила, то, може, там нап'юсь». Ото заїхала, дивиться — аж повнісінька криничка
води, аж через верх ллється, а біля неї стоїть золоте барильце й кухлик. І каже
криничка:

— Напийсь і собі набери барильце, та й кухлик візьми! Стала та дівчина пити — аж не
вода, а вино, і таке добре, що й зроду такого не пила. От набрала повнісіньке барильце
додому, та й кухлик не забула. Ото поїхала далі.

Коли стоїть яблунька — і така хороша, що не можна й сказати: на ній яблучка срібні та
золоті, і рясно-рясно! Ото яблунька й каже:

— Дівонько-голубонько, на тобі ці яблучка за те, що ти мене обчистила, обханючила.

Дівчина сказала: «Спасибі!»—та під'їхала під яблуньку, а яблучка так і пороснули у
возик.

Ото приїхала та дівчина додому та й гукає:

— Ідіть, тату, забирайте худобу!

От вийшов дід із хати, дивиться — аж дочка його; він зрадів, побіг до неї та й каже:

— Де ж ти, дочко, була?

— Служила, тату,— каже дочка.— Зносьте добро!

А добра ж то — повнісінький віз, іще й намисто товсте! Стали зносити — то то гарне, а
то ще краще!

Ото побачила баба, що стільки дідова дочка навезла усякої всячини, і напалася на діда:

— Веди та й веди і мою дитину, куди свою водив! Ото як докучила дідові, щодня це
кажучи,— сказано, зависть бабу взяла,— то він сказав:

— Нехай убирається, поведу.

Ото попрощались і пішли дід з бабиною дочкою. Зайшли у ліс, дід і каже:

— Іди ти, дочко, а я вернусь додому.

— Добре,— відказала бабина дочка.

І розійшлися: дівчина у ліс пішла, а батько додому.

Ото іде бабина дочка великим лісом, коли стоїть яблунька та й каже:

— Дівонько-голубонько, обчисть мене, обханюч мене, то я тобі у великій пригоді стану!

Дівчина відказала:

— Оце чорт не видав, буду руки каляти. Ніколи мені!

От іде бабина дочка далі, коли стоїть криничка, така зарощена, та й каже:

— Дівонько-голубонько, обчисть мене, обханюч мене, то я тобі у великій пригоді стану!

— Оце лиха година розносила вас з своїм чистінням! Мені треба йти скоренько,— сказала та дівчина та й пішла далі.

Ото іде повз ту піч, а піч і каже:

— Дівонько-голубонько, обмаж мене, обханюч мене, я тобі у великій пригоді стану!

— Та нехай тебе лиха година маже, не я буду мазатися! — сказала бабина дочка, дуже розсердилась і пішла далі.

Коли біжить собака — така погана, що гидко й глянути, та:

— Дівонько-голубонько, обчисть мене, обханюч мене,— я тобі у великій пригоді стану!

Дівчина поглянула та й каже:

— Оце, бісів батько тебе не видав, така погана, а щоб я коло тебе руки каляла... А щоб ти не діждала! — і пішла бабина дочка далі, лаючи.

Ото зустрічає її та сама жінка, що дідова дочка у неї служила, та й каже:

— Здорова була, дівчино!

Дівчина відказала:

— Добре здоров'я, тіточко!

— Куди ти йдеш? — спитала жінка.

А бабина дочка й каже:

— Та йду, тіточко, щоб де найнятися.

А жінка каже:

— Наймись у мене, дівчино!

— Добре, тітко,— каже дівчина. А яке ж у вас діло?

— Та в мене діло невелике, дочко, аби ти зуміла робити,— сказала жінка.

— А чому не зумію,— відказала дівчина,— ви мені раз розкажете, а вдруге сама знатиму.

— Ось що, дівчино,— каже жінка,— яка твоя робота: оце тобі казани,— рано й увечері нагрій окропи, та не гарячі, щоб тільки тепленькі; вилий у корито, змішай борошном, тоді стань на порозі, двічі свисни,— тільки не бійся,— то до тебе позлазяться всякі звірі, і гадюки, і жаби, а як наїдяться, то порозлазяться, куди якій треба. А що, зумієш так зробити, дівчино?

— Зумію,— відказала дівчина.

Ото поторгувались, а ввечері бабина дочка затопила піч, приставила окропи, а як закипіли казани у ключ, мов грім загримів,— бо казани великі були,— тоді дівчина набрала борошна мірку і всипала туди та й змішала не пійло, а лемішку, та й висипала у корито, сама стала на порозі, свиснула двічі... От прилізли гадюки, жаби, ящірки і всякий звір. Ото кожне до корита — та ухватить та й вивернеться. І так усі чисто попеклись.

Тоді бабина дочка бачить, що всі понаїдались і повивертались, та й не встають, та пішла до хазяйки та й каже:

— Що це у вас, паніматко, така чудна скотина, що наїлись та полягали та й не встають?

— Як не встають? — крикнула хазяйка з ляку, та стрімголов надвір...

Побачила, що неживі, ухватила за голову та в крик:

— Ох боже мій! Що ти наробила? Ти їх попекла!

От лаяла і плакала, та нічого не допомоглось. Потім посклала печеню в скриню і замкнула; а як скінчився бабиній дочці рік, то вона ганчірками пригнітила і дала коня шолудивого, воза поламаного, поставила скриню з гадюками печеними і випроварила у ліс.

От поїхала бабина дочка додому та й не знає, що матері везе. Ото їде бабина дочка, радіючи, що в неї буде те, що в дідової дочки є.

Доїздить до тієї кринички, і дуже їй схотілося пити. Дивиться — як на те ж криничка: вода так і ллеться; вона туди стрімголов кинулась, а криничка закрилась та й каже:

— Е, дівонько-голубонько, не хотіла в пригоді стати — мене причепурити, то не будеш і води пити!

Заплакала дівчина та й поїхала далі.

Ото доїздить до яблуньки, а на ній так рясно яблук, що ніде курці клюнути, та такі гарні — срібні та золоті. От вона каже собі: «Піду, хоч яблечок струшу, матері гостинця повезу». Ото тільки-но підійшла, а яблечка — скік угору, аж на вершок, яблунька й каже:

— Е, дівонько-голубонько, не хотіла мене прибрати,— не будеш з мене яблечок зривати!

Заплакала бабина дочка та й поїхала далі.

Коли дивиться — аж біжить собака і несе на шиї разок намиста доброго, ще й шліфованого. Кинулась дівчина за тією собакою, щоб відняти намисто, а собака й каже:

— Е, дівонько-голубонько, не хотіла мені у пригоді стати — не будеш від мене намиста брати!

Та й побігла собі. А бабина дочка заплакала та й поїхала додому.

Ото приїхала у двір до батька та й гукає:

— Ідіть, тату, заберіть худобу!

Дід і баба вибігли з хати, дивляться — аж дочка приїхала, дуже обоє зраділи, схопили її — та в хату, внесли й скриню. Ото відчинять, подивляться — аж там самі жаби, гадюки. Вони в крик:

— Дочко, що це таке? — бо й полякались обоє. Тоді бабина дочка стала розказувати, що їй було, а баба з дідом слухають; а як розказала вона все те, то баба сказала жалуючи:

— Мабуть, твоя така доля, що куди не підеш, то золоті верби ростуть! Сиди лучче дома та не рипайся, бо та добра привезла, а ти гадюк! Іще хвалити бога, що хоч жива прийшла.

Отак вони собі живуть і хліб жують, а я там була, мед-вино пила, по бороді текло, а в роті не було,— коромислом сіно возять, оберемком воду носять,— а хазяїн на всю губу! Дідова дочка пішла заміж, а бабина й досі дівує та гордує.

ІВАН ГОЛИК І ЙОГО БРАТ

Десь-не-десь, в тридесятому царстві, в іншій державі жив цар з царицею чи князь із княгинею, і було в них два сини. От князь і каже своїм синам:

— Ходімо зі мною до моря, послухаєм, як морські люди пісні співатимуть.

От вони і пішли. Ідуть гаєм. Князь і захотів вивідать у своїх синів правді: котрий з них на відшибі буде, а котрій на його царстві хазяйнуватиме. Ідуть гаєм, коли ж стоїть три дуби. Князь глянув та й питає свого старшого сина:

— Сину мій любий, що б із цих трьох дубів було?

— А що ж, — каже, — батечку? Була б із них добра комора, а якби попилять, то гарні дошки були б.

— Ну, — каже, — синку, ти будеш хороший хазяїн.

Тоді питає й меншого:

— Ну, в ти, синку, що б із цих дубів зробив?

Він і каже.

— Батько мій любий! Коли б мені була воля та сила, я б третього дуба зрубав та переклав на ті два, та скільки є князів і панів, я б їх усіх вивішав.

Князь почував голову і замовк.

От прийшли до моря, стали усі глядіть, як риба грає, а князь узяв та меншого сина й пхнув у море:

— Пропадай же, — каже, — лучче сам, ледащо!

Тільки що батько сина у море пхнув, його кит-риба зараз і захопила. Він у ній і ходить. Давай та риба хапати вози з волами і кіньми. Ходить він у рибі, перешукує, що у возах, тим і харчується. Та якось і знайшов у одному возі люльку, тютюн і кресало. Узяв, у люльку тютюну наклав, викресав вогню і давай курить. Одну люльку викурив, наклав другу — викурив, наклав і третю — викурив. От та риба од диму і впилась, приплила до берега і заснула. А по березі ходили мисливці Ходили-ходили, а один побачив та й каже:

— Отже, братця, по гаях скільки ходили, та нічого не знайшли. Чи ви бачите, он яка риба коло берега лежить. Давайте її стрілять!

От стріляли її, стріляли, потім познаходили сокири і давай її рубать. Рубали-рубали, коли ж чують — кричить у ній усередині:

— Ей, братця, рубайте рибу, та не зарубайте християнської душі.

Вони з ляку як кинуться і повтікали. От він у дірку виліз, що мисливці прорубали, вийшов на берег та й сидить. Сидить собі голий — бо на ньому що було убрання, погнило уже, може, він цілий рік був у рибі, — і думає собі: «Як мені тепер у світі жить?»

А його старший брат зробивсь уже сам великим паном. Батько вмер, так він і зоставсь хазяїном на всій державі. Позбирались судді, сенатори, присудили йому жениться, тому молодому князеві, і їде він шукать собі дружби, а за ним великий поїзд. Іде, коли ж сидить голий чоловік. От і посилає він слугу:

— Піди спитай, що то за чоловік?

Той приходить:

— Здоров!

— Здрастуй!

— Що, — каже, — ти таке?

— Я, — каже, — Іван Голик. А ви хто такі?

— Ми з такої й такої землі, ідемо шукати своєму князеві дружби.

— Піди ж ти скажи своєму князеві, що іде він свататись, да без мене не посватається.

Той вернувся до князя — так і так. Князь наказав слугам дати йому сорочку, штани, все, що треба. Той у воду вскочив, обполоскався, убравсь. Привели його до князя, він і каже князеві:

— Уже ж коли мене взяли з собою, так усі мене й слухайте. Будете слухать, то будем на Русі, а не будете — пропадемо всі.

Князь сказав «добре» і звелів усім його слухать.

Ідуть собі, коли це — мишаче військо. Князь хотів так по мишах і йти, а Іван Голик:

- Ні, — каже, — підждіть, дайте мишам дорогу, щоб не зайняли ні однієї миші й шерстинкою.

Тут усі набік звернули. Задня миша обернулась та й каже:

— Ну, спасибі тобі, Іване Голику, не дав ти моєму війську пропасти, не дам і я твоєму.

Ідуть далі, коли це іде комар із своїм військом, що не можна й очима глянуть. Налітає комарський дивізійний генерал:

— Ей, Іване Голику, дай моєму війську крові напитися! Як даси, то ми тобі у великій пригоді станемо: а не даси, так не будеш на Русі.

Він зараз сорочку з себе спустив і велів себе зв'язати, щоб не вбить ні одного комара. Комарі нассалися і полетіли.

Ідуть понад берегом, коли чоловік піймав дві щуки в морі. Іван Голик і каже князеві:

— Купим оті дві щуки в чоловіка та пустим у море назад.

— Нащо?

— Не питай нащо, а купим.

Купили ті щуки і назад у море пустили. Вони обернулись і кажуть:

— Спасибі тобі, Іване Голику, що не дав нам пропасти. Ми тобі у великій пригоді станемо.

І не так-то хутко діється, як швидко в казці кажеться. Ідуть вони там, може, тиждень, чи що, приїжджають на іншу землю, на тридесяте царство, в інше государство. А в тому царстві царював змії. Будинки видно великі, а двір кругом обставлений залізними палями, і на кожній палі усе понастромлювані різного війська голови, а коло самих воріт на дванадцяти палях нема голів. Стали вони доходити, стала князеві туга до серця приступати, і каже князь:

— А на ці палі, Іване Голику, чи не доведеться наші голови настромлювати?..

— Побачимо! — каже.

Приїхали туди, коли ж змії зустрів їх, наче й добрий, прийняв за гостей, звелів увесь поїзд нагодувати, а князя узяв з собою і повів у будинок. Ну, там собі п'ють-гуляють, хороші мислі мають. І в того змія є дванадцять дочок як одна. І вивів їх змії до князя, і розказав, котра старша, а котра підстарша і до послідньої. Так сама менша більше всіх князеві під норов пішла. Гуляли вони до вечора. Увечері давай прощатися, йти спати. От змії князеві й каже:

— Ну, котра дочка краща?

Князь і каже:

— Менша мені найкраща, меншу буду сватати.

Змії каже:

— Добре, тільки я дочки не оддам, поки не зробиш усього того, що я тобі буду наказувати. Поробиш усе, так оддам за тебе дочку, а не поробиш, так загубиш свою і олову і поїзд твій тут увесь поляже. — І наказує йому: — У мене є на току триста скирд усякого хліба. Щоб він до світа був увесь перемолочений і щоб було так: солома до соломи, полова до полови, зерно до зерна.

От князь іде до свого поїзду почивати та й плаче. А Іван Голик побачив, що він плаче, та й пита:

— Чого ти, князю, плачеш?

— Як же мені не плакати? Оце і те загадав мені змії.

— Не плач, — каже, — князю, лягай спати, до світу все буде зроблене.

Як вийде Іван Голик на двір, як свисне на мишей! Де ті миші понабирались і кажуть:

— Нащо ти нас, Іване Голику, кличеш?

— Як мені не кликати вас? Загадав змії, що усі скирти, що в нього на току, до світу перемолотити і щоб солома до соломи, полова до полови, зерно до зерна було.

Як запищать ті миші, як шатнулись на тік! Зібралось їх стільки, що й ступить ніде. Як узялися робити — іще і на світ не поблагословилося, а вони вже й кінчили. Пішли, Івана Голика збудили. Той прийшов — скирти як стояли, так і стоять, полова осібно лежить, а зерно теж осібно. Іван Голик і просить їх, щоб подивились, чи нема іще в якому колоску зерна. Вони як шатнулись, так ні однієї миші і не побачиш у соломі. Повилазили и кажуть:

— Ні, нема ніде, не бійся, ніхто не знайде ні зернини. Ну, тепер же ми тобі, Іване Голику, одслужили. Прощай!

Він став і стереже, щоб іще хто шкоди не наробив.

Коли це князь іде шукати його. Найшов, дивується, що так зроблено усе, як змії казав; дякує Івану Голику і пішов до змія. І приходять удвох із змієм. І дивується сам

змій. І покликав дочок щоб, пошукали у соломі зерна чи не відірваний де колосок. От дочки шукали-шукали — нема. І каже змій:

— Ну, добре, ходім; до вечора будем і гулять, а увечері знов роботу загадаю на завтра.

От догуляли до вечора, він і загадує:

— Сьогодні вранці менша дочка моя у морі купалась і впустила перстень у воду, шукала-шукала — не знайшла. Як знайдеш завтра та принесеш, поки сідають обідать, так будеш живий, а не знайдеш, так тут вам і кінець.

Князь іде до своїх та й плаче. Іван Голик побачив його и питає:

— А чого, князю, плачеш?

— От така й така, — каже, — напасть.

Іван Голик і говорить:

— Бреше змій: він сам у дочки перстень узяв і сьогодні рано понад морем літав і перстень укинув. Лягай спати. Я завтра піду до моря, може, і дістану.

Назавтра вранці приходить Іван Голик до моря, як крикне богатирським голосом, молодецьким посвистом, так усе море и забушувало. Тії дві щуки приплили до берега і кажуть:

— Нащо ти нас, Іване Голику, кличеш?

— Як мені вас не кликати? Змій сьогодні рано понад морем літав і вкинув перстень. Шукайте всюди. Як знайдете, так буду я живий, а не знайдете, так змій згубить мене зі світу.

Вони й поплили, і де вже не виплавали по морю, де вже не шукали. Нема! Поплили до своєї матері і кажуть, що отаке і таке горе. Мати й каже їм:

— Перстень той у мене. Жаль мені його, а вас іще більше — Та й викинула з себе перстень.

Вони приплили до Івана Голика і кажуть:

— От же тобі й наша одслуга. Насилу знайшли.

Іван Голик тим двом щукам подякував і пішов. Приходить, аж князь знов плаче, бо змій аж двічі прислав за ним а персня нема. Як побачив Івана Голика, так і підскачав.

— А що, перстень є?

— Є, — каже. — Отже, змій і сам іде.

— Нехай тепер іде!

Змій на поріг, а князь і собі і вдарились лобами. Змій сердитий.

— А що, перстень є?

— От він! Тільки не віддам тобі, а віддам тому, у кого ти взяв.

Змій осміхнувся і каже:

— Добре! Ходім же обідать, бо в мене є гості і давно тебе дожидаємось.

Пішли. Князь входить у будинок, коли змій сидить одинадцять. Він давай із ними здоровкаться. Тоді підійшов до дочок, вийняв перстень і каже:

— Котрої перстень?

Менша почервоніла і каже:

— Мій.

— Коли твій, так візьми бо я все море вибродив, його шукаючи.

Всі засміялись а менша подякувала.

І пішли усі обідать. За обідом, при гостях, змій і каже:

— Ну, князь, пообідавши, спочинем, а тоді приходить. У мене є лук у сто пуд. Як вистрілиш при всіх оцих гостях, так оддам дочку.

Пообідавши, пішли усі відпочивать, а князь скоріше до Івана Голика і говорить йому:

— Отепер пропали: така и така річ!

— Дурниця! — каже. Іван Голик. — Як принесуть той лук, так ти подивись на його і скажи змію, що я цим луком не хочу соромитись і що в мене кожний слуга із нього вистрілить, та звели мене покликати. Я вистрілю так, що вже більше нікому не загадають стрілять.

Князь, поговоривши з ним, пішов до змія. У будинках із дочками й гуляє. Коли це — не скоро — змій виходить із гістьми, і за ним несуть лук. Князь як глянув — і злякався. Винесли той лук надвір, і всі повиходили. Князь кругом лука обійшов та и каже:

— Я цим луком не хочу й соромитись, а покличу кого-небудь із своїх слуг, то кожний з нього вистрілить.

Тут змії один на одного зглянулись і кажуть:

— Ану-ну, нехай спробує.

Князь і закричав:

— Пошліть мені Івана Голика!

Той приходить. Князь і каже:

— Візьми оцей лук та вистріли.

Іван Голик лук підняв, стрілу заклав, як вистрілив так шматок у двадцять пуд і одломивсь од лука.

Князь тоді, стоячи, й каже:

— От бачите? Якби оце я вистрілив, так ви б мене й осоромили.

Іван Голик тоді пішов до своїх, застромивши шматок лука за халяву, а князь із зміївнами у будинок. Змії ж zostались надворі і все радились, що б йому ще загадуть зробити. Порадились і пішли в будинок. Змії, увійшовши, щось шепнув меншій дочці на вухо. Вона пішла, а він за нею. Там довго говорили, потім виходять, змії і каже:

— Сьогодні вже нерано; нехай завтра вранці. У мене є кінь за двадцятьма дверима, то як поїздиш на ньому, так віддам дочку.

От погуляли до вечора, порозходились спати; князь приходить і розказує Голику. Той, вислухавши, й каже князеві:

А ти думаєш, нащо я взяв той шматок лука? Я вже знав, що то буде. Як підведуть тобі коня, то ти подивись на нього та й скажи: “Не хочу я на цьому коні їздити, щоб не осоромиться, як із луком, а нехай поїде мій слуга.” А то не кінь буде, а його менша дочка. Ти на неї й не сядеш, а я її добре провчу.

От устали вранці. Приходить князь у будинок, поздоровкався зо всіма, дивиться — одинадцяттеро дочок, а дванадцятої нема. Змії устав і говорить:

— Ну, князю, ходімо надвір, бо скоро виведуть коня, будем дивиться, як вестимуть.

Повиходили усі, дивляться, аж ведуть коня двоє зміїв, і то з великою силою тримають — так їх обох на голові й носить. Привели пред рундук; князь обійшов кругом, подививсь і каже:

— Що ж ви говорили, що коня приведете? А тепер привели кобилицю. На цій кобилиці я їздити не хочу, щоб не осоромиться, так як учора луком, а покличу свого слугу, нехай він поїде.

Змії каже:

— Добре! Нехай поїде.

Князі позвав Івана Голика і приказує йому:

— Сідай на цю кобилицю та й прогуляйся.

Іван Голик як сів, змії кобилицю и пустили. Як понесла ж вона його, то аж під хмару, а звіти спустилась і вдарилась об землю так, що аж земля застогнала. А Іван Голик тоді як вийме з-за халяви двадцяти пудовий шматок лука і давай її чистити. Вона схопилась і понесла його всюди, а він її все б'є проміж вуха. От носила його, носила, далі бачить, що нічого не зробить, давай проситься:

— Іване Голику, не бий мене, загадуй мені що хочеш, усе для тебе зроблю.

— Мені, — каже, — нічого робити не треба, а тільки як приїду я до князя, то щоб ти коло його впала і ноги простягла.

Вона думала-думала:

— Ну, нічого, — каже, — з тобою робити.

І понесла його понад деревом, коло князя спустилась, на землю впала і ноги одкидала.

Князь і говорить:

— Бачте, який сором! А ви хотіли, щоб я на цій кобилиці їхав.

Змію соромно стало перед ним, та робить було нічого. Походили по саду і пішли обідать. Коли й менша дочка їх зустріла, давай здоровкаться. Князь дивиться на неї, так то хороша була, а тепер іще лучша стала. Посідали обідать, змії і каже:

— Ну, князю, уже ж після обіду виведу я своїх дочок надвір. Як пізнаєш, де менша, так тоді і весілля будем гулять.

Після обіду змії повів своїх дочок одягати, а князь пішов до Івана Голика на пораду, що йому робити.

— А от що, — каже.

Зараз засвистав — комар і прилетів. Він йому розказав усю пригоду. Комар і каже:

— Ти нам став у пригоді, і я тобі стану. Як виведе змії їх надвір, то нехай князь дивиться — я буду літати над її головою. Нехай обійде їх кругом один раз — я буду

літати, і другий раз обійде — я літатиму, а третій раз як буде обходить, то я сяду у неї на носі, і вона не втерпить мого кусання, махне правою рукою.

Сказавши це, комар полетів у будинок. Коли присилає змії за князем. Князь приходить, коли там стоять усі дванадцять дочок, і на них усе однакове, як лице, як коси, як плаття. Він на них дививсь-дививсь — ніяк не пізнає: зовсім не ті панночки стали, що були. От він у перший раз обійшов — не побачив комара; другий раз почав обходити, коли це — літа над головою. Він уже й очей не спуска з того комара. Як почав третій раз обходити, той комар на ніс у неї сів і давай кусати. Вона рукою — мах! А князь за неї:

— Оце моя!

І привів її до змія.

Змій — нікуди дітися:

— Коли пізнав, — каже, — свою молоду, так сьогодні зачнемо й весілля гулять.

Почалось весілля. Повінчали їх увечері. Тут гуляли, із гармат стріляли і чого не робили? Уже от скоро спать вести. Тоді Іван Голик одізвав князя та й каже:

— Ну, князю, гляди ж, щоб завтра нам і додому їхати, бо тут нам добра не мислять. Та ще слухай: прошу я тебе, не діймай жінці віри до семи років, хоч-то як вона до тебе леститься, а ти їй усієї правди не кажи, а то як розкажеш, то й сам пропадеш, і я пропаду з тобою.

Той каже:

— Добре, не буду діймати жінці віри.

От на другий день поодягались молоді і повиходили до зміїв. Тут князь давай просити батька, щоб їхати додому. Змій і каже:

— Як можна так скоро їхати?

— Уже ж як собі хочете, а я поїду сьогодні додому.

От, пообідавши, узяли молоді, сіли й поїхали. Ну, приїхали у своє царство. Тоді вже князь дякував Івану Голику за все разом і настановив його першим своїм радником. Як Іван Голик скаже, так по всьому царству й діється. А князь сидить собі й гадки не має ні про що.

От живе молодий князь із своєю жінкою рік і другий. На третій прижили вони собі сина. Молодий князь утішається. От один раз узяв сина на руки та й каже:

— Що єсть лучше на світі, як мені оце дитя?

А княгиня, бачивши, що князь так розніживсь, давай його цілувати. Та розпитувати, згадавши, як він сватався, як він усі її батька накази виконував. Князь і каже:

— Виконував би я досі твого батька накази на залізній палі, якби не Іван Голик. Це він усе робив, а не я.

Тут вона не показала виду, що розсердилась, і зараз кудись вийшла.

А Іван Голик сидить собі дома, ні про що й не дбає, коли летить до нього княгиня. Зараз вийняла з-під поли рушник з золотими кінцями та як махне тим зміївським рушником, так його надвоє й розрубала: ноги остались тут, а тулуб з головою ізніс дах у будинку і впав за сім верст від будинку. Тоді, упавши, і каже:

— Ах ти проклятий! Не надіявсь я на тебе, щоб ти признався! А іще просив, щоб не діймав жінці віри до семи років! Ну, тепер пропав я, пропав і ти!

Підняв голову і сидить у лісі. Коли це дивиться: жене безрукий чоловік зайця. І жене якраз на Івана Голика. Той заєць добігає — Іван Голик і вхопив. От і завелись биться. Той каже: «Мій заєць!» А той каже: «Мій!» Бились-бились, так ні той тому, ні той тому нічого не зробить. Безрукий і каже:

— Годі нам биться, а вивернім дуба, і хто далі кине, того буде заєць.

Безногий каже:

— Добре!

От безрукий підкотив безногого до дуба: той вивернув і дав безрукому. Безрукий ліг да як кинув ногами, так за три версти дуб упав. А безногий як кинув, так за сім верст упав. Тоді безрукий і каже:

— Бери зайця і будь мені старшим братом.

От побратались, зробили возок, причепили мотузку і, як куди треба, то безрукий запряжеться та безногого й возить. От раз і поїхали в якийсь город, де цар живе, до церкви, і поставив безрукий коло старців безногого на візку. Стоять і дожидають. Коли царівна іде. Доїжджає до них і каже:

— Подай цим калікам оці гроші.

Вона хотіла виходить подать, а безногий і каже:

— Якби-то, ваше добродійство, ви нам своїми руками милостиню подали.

От вона узяла у фрейліни гроші і дає безногому. А він її й питає:

— Скажіть мені, — каже, — чого ви, не во гнів вам, на виду такі жовті?

Вона каже:

— Так мені бог дав! — та й зітхнула.

— Ні, — каже, — я знаю, чого ви такі жовті. Я, — каже, — міг би зробити, щоб ви не були такі.

Коли на цю розмову над'їжджає цар. Зараз і вхопивсь за те слово. От того безногого та безрукого із возком у будинок: роби що знаєш!

А він каже:

— Що ж, царю! Нехай царівна признається по правді, чого вона така погана стала.

Тоді батько до дочки. Вона й призналась:

— Так і так, — каже, — до мене літає змій і з мене кров тягне із грудей.

Побратими й питають:

— А коли він літає?

— Саме перед світом, як усі сторожі поснуть, так він до мене через комин і влетить. А як хто увійде, то під подушками ховається.

— Постій же, — каже безногий, — ми в сінечках притаїмось, а ти, царівно, кахикни, як він прилетить.

От притаїлись вони в сінечках. Коли ж щось наче іскрами під стріхою засвітило. Царівна тоді: «Кахи!» Вони до неї, а зміяка й заховавсь під подушки. От царівна схопилась із постелі, а безрукий ліг на землі та безногого и кинув ногами на подушки. Безногий як упіймав у руки того змія, давай удвох душить. Той змій і проситься:

— Пустіть мене! Не буду ніколи літати і десятому закажу.

Безногий і каже:

— Ні, понеси нас туди, де цілюща вода, щоб у мене були ноги, а у брата руки.

Змій і каже:

— Беріться за мене, понесу, тільки не мучте мене.

От і вхопились за нього безрукий ногами, а безногий руками. Той змій як полетів із ними, прилітає до криниці і каже:

— Оце цілюща вода!

Безрукий так і хотів туди вскочить, а безногий кричить на нього:

— Постій, брате. Ось подерж ногами змія, а я встромлю в криницю суху паличку, тоді побачимо, чи цілюща вода.

Устромив, так поки було у воді, доти й одгоріло. Як узялись же тоді за того змія! Давай його душить. Били його, били! Він і давай проситься:

— Не бийте, тут є недалеко і цілюща вода.

Повів до другої криниці. Вони там устромили суху паличку, так зараз і розпукуватися стала. Тоді безрукий ускочив і вискочив відти з руками. І безногий ускочив і вискочив з ногами. Тоді змія пустили і звеліли, щоб більш не літав до царівни, а самі подякували один одному за те, що дружно жили, і розпрощались.

Іван Голик пішов знов до свого брата, до князя: що з ним зробила княгиня? Приходить під те царство, коли бачить — недалеко од дороги пасе свинар свині, свині пасе, а сам сидить на могилі. Він і подумав: «А піду отого свинаря розпитаю, як тут у їх діється?»

Приходить до свинаря, дивиться йому в вічі і пізнає свого брата. А той дивиться і пізнає Івана Голика. Довго дивились один одному у вічі, ні той ні другий нічого не кажуть. Іван Голик опам'ятався і каже:

— Це ти, князю, свині пасеш!.. І вартий того!.. А я ж тобі казав, що не діймай жінці віри до семи років!

Князь упав йому в ноги й каже:

— Іване Голику! Прости мене!

От Іван Голик підняв його під руки та й каже:

— Добре, що ти ще живий на світі остався. Тепер ще поцарствуєш трохи.

Князь став питать у Івана Голика, як він добув собі ноги, бо жінка йому показувала, як перерубала.

От Іван Голик тоді вже й признавсь йому, що він його менший брат, і розказав йому усе своє життя. Ну, обнялись, поцілувались. Князь тоді й каже:

— Пора ж, брате, свині гнати додому, бо княгиня скоро чай питиме.

Іван Голик і каже:

— Так поженімо же вдвох.

А князь каже:

— Та тут, брате, біда! Ота проклята свиня, що перед веде, як тільки дійде до воріт — на воротях стане як укопана, і поки тричі ... не поцілуєш, то не піде з місця. А княгиня із зміями чай на рундуці п'є, на це дивиться і сміється.

Іван Голик і каже:

— Так тобі й треба! Ну, вже ж сьогодні цілуй, а завтра не будеш.

Пригнали свині до воріт. Іван Голик дивиться, аж так: п'є княгиня чай на рундуці, і з нею сидить шість зміїв. Та проклята свиня на воротях стала, ноги розставила і не йде в двір. А княгиня дивиться да й каже:

— Он уже мій дурень свині пригнав і буде свиню ... цілувать.

Той бідний нахилився, тричі поцілував, тоді свиня і пішла в двір рохкаючи. А княгиня каже:

— Ось подивиться, іще десь і підпасича собі взяв.

От князь з Іваном Голиком свині у хлів загнали. Тоді Іван Голик і каже:

— Візьми ж, брате, у ключника конопель двадцять пуд і смоли двадцять пуд та й принесеш до мене в сад.

А князь каже:

— Так не донесу.

А Іван Голик:

— Та йди проси, може, ще й не дасть.

От князь пішов до ключника, став просить. Той довго на нього дивився, а далі й каже:

— Та робить нічого з вами, треба дати.

Одімкнув амбар. Іван Голик одважив двадцять пудів конопель і двадцять пудів смоли, в одну руку взяв коноплі, а в другу смолу, і пішли. А ключнику сказали, щоб нікому не казав.

Як узяв Іван Голик плести пугу: один пуд виплете конопель, а пудом смоли усмолить, і виплів до півночі у сорок пуд пугу. Тоді й ліг спати. А князь давно вже спить на соломі, коло хліва.

Уранці рано повставали, і давай йому Іван Голик казати:

— Ну, до сьогоднішнього дня був ти свинарем, а сьогодні ти будеш знов князем. А ходім поженемо свині в поле.

Князь:

— Ні, ще, мабуть, княгиня не вийшла на рундук чаю п'є, а мені треба гнати тоді, як вийде на рундук та сяде із зміями чай п'є, щоб вона бачила, як я буду свиню цілувать.

Іван Голик і каже йому:

— Уже ж, як будем гнати, то ти не цілуй, а поцілую я.

А князь каже:

— Добре!

От прийшла пора гнати. Княгиня вийшла, чай п'є. Вони повиганяли із хліва свиней і женуть удвох. Тільки що догнали до воріт — свиня на воротях стала й стоїть. Княгиня із зміями дивиться, а Іван Голик як розпустить пугу, як ударить тую свиню, так і кістки розсипались. Тії змії тоді куди хто втрапив. А вона, клята, й не злякалась, та його за чуба. Так він тоді її за коси, та як узяв стьобати, та доки, поки вона нездужала й по світу ходити. Оттоді вже вона покинула свої зміївські нориви та й почала хороше жити із чоловіком. Живуть та постолом добро возять. Поїхали в ліс, вирубили ківш, то ще б казки було більш.

ІВАН-МУЖИЧИЙ СИН

Жив колись в старовину цар з царицею. У них замолоду не було дітей, а при старості родився один син. Вони дуже зраділи. Ну, виріс той син, вирішили вони його оженити. А він і каже:

— Поки не дістанете мені такого коня, що жар їсть, полум'я п'є, на дванадцять верст земля гуде, як біжить, і листя на дубах осипається,— то я довіку женитись не буду!

Цар зівзав усіх богатирів, почав розпитувати:

— Може, з вас хто знає або чув, де такий кінь є, що жар їсть, полум'я п'є, а як біжить, то на дванадцять верст земля гуде і листя на дубах осипається?..

Усі кажуть, що ніхто не бачив і не чув такого, і дістать не можуть...

Цар розіслав по всій землі газети:

— Може, хто чув або сам дістане, то нехай до мене приходять.

Попала одна така газета у якусь волость, прочитали. Мужик приходять додому й хвалиться жінці:

— От яка у нашу волость газета прийшла... Якби такий молодець знайшовся, то велено йому до царя приїжджати.

А у нього був хлопець, от цей хлопець і каже:

— А я знаю, де такий кінь є!

А батько каже:

— Сиди там, коли сидиш. Ти вийдеш за ворота, та й то тебе діти б'ють, а то ще про такого коня балакаєш.

Хлопець одягся і говорить:

— Ходім, тату, надвір!

Вийшли. Він одною рукою дуба як схватить — нагнув аж до землі, потім пустив. А батько стоїть, очі витріщив — дивиться на нього, аж злякався сам.

— Ну тепер, синку,— говорить,— повірю.

Пішли у волость — батько хлопця залишив надворі, а сам пішов у хату і каже:

— Дозвольте, панове, мені із своїм словом втрутитися!..

— Можеш, говори.

— Є у мене син, що може дістать того коня.

А всі й закричали:

— У холодну його взять, сякого-такого, з його хлопцем! Куди його хлопець годе? Як він вийде за ворота, то його всі діти б'ють!

Посадили, значить, його з хлопцем у холодну. Сиділи-сиділи вони, а волосне начальство й говорить:

— Мабуть, нам нічого не буде, коли він збреше.

Випустили, а самі до царя вдарили звістку. Цар прочитав цю звістку і не повірив, щоб мужичий син міг таке зробити, але все ж сказав послать своїх слуг і карету за тим хлопчиком.

Узяли того хлопця до царя. Як приїхали, цар підзиває хлопця до себе:

— Можеш дістать такого коня?

— Можу!

— Що ж тобі треба?

— Треба мені коня хорошого та палицю добру.

Написав цар записку до свого табунщика.

— Ступай, у полі є табунщик, даси йому записку, а він тобі дасть коня.

Той пішов, показав табунщику записку.

— Підожди,— каже табунщик. — Пожену напувать коней, а як ітимуть, то якого схочеш, такого й вибереш.

Став той вибирати, і за якого не візьметься за хвіст — то хвіст у руках зостанеться; візьметься за гриву — гриви не стане. Зняв дванадцять кож, а коня не добрав собі. Йде додому, дивиться — хата обідрана (там бідна бабуся жила), а тут якраз змара на току збирається. Бабуся і просить:

— Поможі мені, чоловіче, а то всі мене, бідну, минають.

Накрив він шкурами її хату, щоб вода не протікала, вона йому подякувала, а він і пішов собі.

Виходить цар і дивується, що той коня собі не добрав.

— Іди, Іван — мужичий син, на конюшні. Вибери собі коня, може, там тобі кінь.

Той пішов; на якого руку не покладе — так кінь з усіх чотирьох ніг і впаде. Нема коня, та й годі. Настала ніч, а хлопець як вийшов у степ, як свиснув своїм богатирським посвистом, от і прибіга один кінь:

— Чого, хазяїне мій милий-любий, звеш мене?

— Пора нам в путь-дорогу вирушати.

— Ну, добре.

Став він заводить цього коня у царські конюшні, поламав усі двері й конюшні порозвалював. Прив'язав, дав білоярої пшениці, а сам пішов спати.

Цар устав ранком і послав збудить Івана — мужичого сина — чи не бачив уві сні якого коня.

Той говорить:

— Е, в мене вже є кінь, на конюшні стоїть...

Вийшли, подивились, а цар аж злякався, такий великий кінь.

— Ну, тепер зробіть мені палицю, привезіть з лісу на двох парах волів і пофарбуйте.

Привезли. Він підкинув угору, сам ліг на півтори доби спати. Прокинувся — палиця летить назад... Він підставив мізинний палець — вона у друзки розсипалась.

— Привезіть,— говорить,— мені на чотирьох парах волів, бо ця негожа.

Вони зрубали столітнього дуба, привезли на чотирьох парах волів. Він підкинув угору — сам ліг на три доби спати. Прокинувся, чує — палка гуде. От підставив він середній палець — палка вдарилась і на півтора аршина в землю вбилась.

— Ну, це,— каже,— добра буде.

Цар і каже:

— Ну, от, як дістанеш такого коня, то я тобі яку схочеш нагороду видам і ніколи ніякої кривди не чинитиму. Слово моє тверде.

Поїхав він, але цар все-таки не вірить, щоб якийсь-то Іван — мужичий син та й коня такого сам дістав. Ну, і дав ще йому своїх богатирів вже панської, а не мужицької крові.

— Наганяйте,— каже їм цар.

Іван — мужичий син чує — земля двигить...

— Це або змії летить, або якісь богатирі їдуть...

Доїжджають, поздоровкались, а він і пита:

— Хто ви такі?

— Це нас послав цар разом з тобою їхати.

— Як же нам бути? Треба комусь із нас бути старшому, бо так ніякого порядку не буде. Треба, щоб ми комусь одному підкорялись.

Ну, ці богатирі панської крові зразу ж один наперед другого:

— Я буду старшим, я буду старшим!..

А Іван — мужичий син і каже:

— Ні, не так. Давайте по дорозі палицю кидать: чия далі впаде, той і буде старшим.

Кинув один палицю по шляху вперед. Їдуть день, їдуть другий—нема... На третій день бачать—палиця лежить. Кинув другий, їдуть день, їдуть три — палиці нема... Найшли аж через тиждень. Кинув Іван — мужичий син. Їдуть один тиждень — нема палиці, другий і третій — нема палиці.

— Це десь твою палицю проминули...

— Не може бути: мабуть, моя палиця десь у гостях.

Проїхали ще тиждень, бачать: стоїть великий дім — мідна огорожа навколо, мідний міст аж до дому веде. Дивляться — палиця через паркан перевалилася і ріг дому одбила. А в цьому домі жили страшні змії, тільки їх дома не було — воювали десь далеко.

І говорить Іван — мужичий син до одного богатиря панської крові:

— Сьогодні ти підеш на міст на варту, а ти,— каже другому,— ляжеш коло коней, а я ляжу в будинку.— І наказав тому, що на мості: — Гляди ж, брат, не спи, а стережи...

Той ходив-ходив, а як він був з дороги — ліг і заснув на мосту. Тоді Іван — мужичий син прокинувся, бачить — північ, пора йти. Одягся і пішов на міст, дивиться — той спить; слухає: земля двигить — змії шестиголовий летить і говорить своєму коню:

— Стій, не чмихай, проти нашої сили нема нічого. Є тільки Іван — мужичий син, але сюди його і ворон кості не занесе, бо він іще молодий.

— Ворон кості не занесе, а добрий молодець сам зайде,— каже Іван — мужичий син.

— Чи биться, чи мириться прийшов?

— Не мириться, а биться я прийшов.

— Ну,— говорить змії,— бий ти першим.

— Ні,— говорить Іван — мужичий син,— бий ти, ти на всьому царстві старший.

Шестиголовий змії як ударив, то Іван — мужичий син тільки чуть з місця здвигнувся, а тоді як вдарив змія своєю палицею, то разом шість голів зніс.

Посік його, спалив кості, і на вітер попіл пустив та й пішов додому. На ранок і пита того, що на мості вартував:

— А що, стеріг вірно?

— Так стеріг, що мимо птиця не пролітала,— говорить.

На другу ніч Іван — мужичий син послав другого стерегти на мості, а того на конюшню.

І той заснув. Дивиться Іван — мужичий син: час іти. Пішов і став під мостом. Чує — земля гуде. Це дев'ятиголовий змії летить.

— Стій,— говорить змії до свого коня,— проти нашої сили нема другої у цілому царстві. Є тільки Іван — мужичий син. Ну, та сюди і ворон кості його не занесе.

— Брешеш,— каже Іван — мужичий син,— добрий молодець сам зайде.

— Чи биться, чи мириться зайшов?

— Не за тим добрий молодець зайшов, щоб мириться, а за тим, щоб биться.

— Ну, бий ти!

— Ні, бий ти, ти на половину світу старший.

Той змії дев'ятиголовий як ударив — так по кісточки Івана-мужичого сина й увігнав. Але Іван ударив змія — разом сім голів одрубав. Другий раз замахнувся — і останні дві зрубав... Посік його тіло, спалив кістки і попіл за вітром розвіяв. Пішов Іван — мужичий син у свій дім досипати. На ранок спитав і того:

— А що, стеріг добре моста?

— Так стеріг, що й миша мимо не пролізла.

На третю ніч зібрав він обох богатирів, повісив рукавичку на стіні і сказав:

— Піду я сам, братці, стерегти моста, а ви глядіть на мою рукавичку: як буде піт, то гуляйте, а як буде кров з рукавички капати, так пускайте мого коня.

Став під мостом; опівночі чує — земля за дванадцять верст гуде, листя на дубах опадає. Це вже найстарший змії летить на тому коні, що жар може їсти, а полум'я пити. Летить і говорить до свого коня:

— Стій, не спотикайся, проти нашої сили нема сили на всім світі. Є десь Іван — мужичий син, ну, він ще малий. Йому ще тільки на печі сидіть — сюди він не зайде, сюди і ворон кості не занесе.

А той:

— Ворон кості-то не занесе, а добрий молодець сам прийде.

— Що, будем биться чи мириться?

— Не за тим добрий молодець зайшов, щоб мириться, а за тим, щоб биться.

— Бий,— говорить змії.

— Ні, ти бий, ти на всьому світі дужчий.

Як ударив змії, то Іван — мужичий син аж зблід. Бились-бились... У змія з дванадцяти залишилося вже три голови. А Іван — мужичий син уже по самий пояс у землю загнаний, от-от охляне.

— Слухай, ти,— говорить змії,— у тебе батько був?

— Був.

— Воли у його були?

— Були.

— Орав він?

— Орав.

— А давав оддыхать?

— Давав.

— Ну, давай і ми оддыхнем.

Іван — мужичий син як став оддыхать, та й кинув свою палку навідмаш і розбив конюшню. Тут його кінь вирвався, прибіг до його, став землю одривать...

А ці богатирі прокинулись, бачать — кров'ю попідпливали, та з рукавички кров іде, але бояться йти виручати Івана— мужичого сина, думають: для чого нам свої голови за нього підставляти?

Але кінь тим часом землю оббив круг Івана, тоді й говорить Іван — мужичий син до змія:

— Аж тепер я тебе вб'ю.

Змій і говорить:

— Ну, добре, але я хочу тобі сказати ще перед смертю: ти хоч і візьмеш в мене цього чарівного коня, що цареві потрібний, але ти не доведеш його додому; єсть у мене ще три сестри і мати та батько, цар Ірод. От вони і тебе, і тих двох богатирів все рівно з світу зживуть!

Відрубав останні голови Іван, а сам задумався, а тим часом та бабуся, що він кінськими шкурами її хату укрит, почула, що на Івана біда насувається, бо вона все знала, що в світі робиться, та послала свого песика до Івана, а песик і каже йому:

— Будете ви їхать додому, захочете так пити, що один до одного не зможете слова промовити: буде вам по праву руку криничка, вода як скло чиста. Не пийте її, а лиш вдар по ній навхрест палкою, побачиш, що з неї вийде. Під'їдете далі, захочете їсти: стоятиме явір, під явором стіл, там лежатимуть паляниці, яблука й усякі на-питки й наїдки. Не їжте, а ти вдар навхрест, побачиш, що вийде з того. Приїдете далі, захочете спати — під явором стоятимуть ліжка. Не лягайте, вдар по них, побачиш, що буде.

Вислухав Іван, подякував бабусиному песику, забрав того коня і разом з двома богатирями поїхав додому, їдуть, їдуть, захотілось їм пити — аж справді, над шляхом криничка праворуч. Ці два богатирі хотіли напиться.

— Ні, подождіть,— говорить Іван,— подивлюся.

Та так рубонув шаблею навхрест, а кров так і потекла (а це змієва сестра перекинулася криничкою). Поїхали далі — зарубав іще двох сестер, що були у вигляді їжі і ліжок. Далі оглянулись — хмара наступа попід небесами. Коли вони придивляються — аж це стара змія-мати женеться. Одна губа в неї аж попід небесами, а друга понад землею.

Іван — мужичий син і говорить:

— Ех, давайте, братці, втрюх битися з нею, бо сам я її не подужаю.

Але ці два полякались і не хочуть битися — тікають. Ну, Іван тут бачить, що нічого не вдіє сам, доведеться пропадати, думає. Але згадав, що тут недалеко, за горами, за лісами, є величезна кузня. От він пришпорив свого коня та чимдуж до цієї кузні, ну, а ці два богатирі теж за ним — бо ж нікуди більше їм дітись.

Підлітають до тієї кузні:

— Одчиніть.

Ковалі одчинили їм дванадцятьо дверей залізних, вони улетіли, а двері самі собою й зачинились. А змія сіла коло кузні й давай вогненным язиком двері пролизувати.

Іван — мужичий син бачить, що не жарти, та до ковалів:

— Мійттю робіть плуга, та такого здорового, щоб аж під стелю кузні, і робіть такі ж великі щипці.

Ну, ковалі враз узялись за роботу, а змія все далі й далі пролизує. Вже тільки трое дверей залишилось, а тут ковалі вже кінчили плуг і щипці.

Пролизола вона останні двері, встромила голову, а тут Іван за щипці та щипцями розжареними і здавив її за губу. Накинув на неї плуга, вибіг надвір і давай нею орать землю — такі скиби, як хата, завбільшки. Оре, і лупить її, та все щипцями розжареними за губу тисне. Орав-орав змією доти, доки вона і не лопнула.

Він тоді викинув її в море, свого коня пустив на пашу, а богатирів цих додому прогнав.

— Ідіть,— каже,— боягузи, а то з вами тільки морока. А ще,— каже,— панської крові!

А сам поїхав на цьому коні, що в змія взяв. їде він, їде, зустрічає діда старого. Проїхав він його і не сказав «здоров». А далі нагадав:

— Що ж я, ще молодий хлопець, і я йому, старому, честі не оддав, не сказав, «здоров». Треба вернутись, поздоровкаться... Вернувсь.

— Здрастуйте,— говорить,— дідусю, вибачайте, що я проїхав — честі вам не оддав, не поздоровкався.

— Еге,— каже дід,— ніколи старих людей не минай, завжди поздоровкайся...
Їхатимеш ти, а вискоче до тебе такий кривий та капшивий дід на дерев'янці і буде говорить де тебе: «Ну, молодець, та й кінь добрий, але ти однаково не випередиш мене». Так ти,— говорить,— не зрізуйся з ним наввипередки. А може, тобі по путі хто буде трапляться, приймай, не одказуйсь...

Поїхав... Баче—назустріч шкульга на дерев'янці такий поганий, сопливий дід...

— Ну,— говорить,— молодець, та й кінь же у тебе, але хоч я який поганий, ти мене однаково не випередиш.

— Ну, та я не стану з тобою сперечатись, ні то й ні...

Та тільки сказав це Іван — мужичий син, а той дід сопливий своєю дерев'янкою в стремено, а Івана миттю якоюсь гострою стрілою збив з сідла та й загув на коні. Іван — мужичий син і оглянутись не встиг. А це був не хто інший, як сам цар Ірод — батько зміїв.

Розсердився Іван — мужичий син:

— Ну,— каже,— я ж тобі цього не подарую, я ж тебе, Ірода проклятого, і пішки знайду.

Та палку в руки, шаблю до боку і пішака... Іде він, але відчуває, що та ранка від стріли царя Ірода все розбухає і розбухає, все більшою робиться і більшою, вже так, що Іван і знемагати почав.

«Е, це вже біда,— думає Іван — мужичий син.— Це, виходить, цар Ірод отруєною стрілою мене вдарив».

Пройшов ще трохи Іван та вже й зовсім охляв.

«Це,— каже він сам до себе,— тепер не побити мені царя Ірода, тепер він мене одним пальцем поборе...»

Іде Іван — мужичий син, сумний-сумний, а назустріч йому дід — борода до землі. Поздоровкались, розпитались — хто, куди? Дід і каже:

— Піду й я з тобою.

— Хто ж ви такий?

— Я — той, що може од собак оборонить.

Здвигнув Іван — мужичий син здивовано плечима, але згадав пораду старого і мовчить.

Підійшли далі, являється їм другий дід, пристав до них:

— Я,— каже,— Мороз.

Ідуть... Третій дід... Розпитались—хто, куди? Той каже:

— Я — той, що море викосить і в копиці складе.

— Ну, ходім і ти з нами!

Далі — четвертий, що «їсть і не наїється». Там — п'ятий, «що п'є й не нап'ється». Шостий — «біжу й не набіжуся». Сьомий — «я за двадцять верст бичем улучу». Восьмий — «я на двадцять верст бачу»...

Ідуть вони до царя Ірода, у його государство. Цар Ірод бачить, що ніхто й до границі не підходив, а то — в землі його увійшли... Звелів випустить на них сім тисяч злих-презлих собак-гієн, кожна по дві голови має.

Собаки біжать — як хмара синіє.

— Ну, що ж, братці,— каже Іван — мужичий син,— Порозривають нас собаки, я слабкий, ледве ноги переставляю, не можу боротись з ними.

— Да ось я, що од собак одбороню,— сказав самий перший дід.

Як захватив їх... Вибив усіх і на скирти постягав усіх собак-гієн. Цар Ірод бачить — й собаки не помогли, йде цілий гурт в його государство. Приходять до його дому, ввійшли в двір, під таке велике залізне склепіння, а воно, це склепіння,— р-раз, і закрило їх. І опинився Іван — мужичий син з своїми супутниками ніби у великій залізній хаті. Аж тут цар Ірод наказав своїм слугам топити під стінами так, щоб всі попеклись. Навалили вони гору лісу під стіни і ну давай топить. Але Мороз-дід як почав прижарювать, то на залізних стінах аж іній став. Спалили весь ліс слуги царя Ірода, а Ірод і каже їм:

— Відчиніть вже та вигорніть лопатами жужелицю з мого ворога — Івана — мужичого сина:

Відчинили — аж вони всі живі, а Іван і каже:

— Що ж ти, царю, такий немилостивий, у таку холодну кімнату посадив нас — трохи не померзли...

— Все одно,— каже Ірод,— зараз я тобі голову відрубую, бо я знаю, що ти отруєний і не можеш воювати зі мною! А сам думає: «Вбити його я ще встигну, давай помучу ще добре». Та й каже:

— Ну, от я вам задам задачу; як зробите — пущу живих, а як не зробите — голови всім позрубую. За одну ніч море висушить, пісок у купу зложить, а ні, то...

Ліг Ірод спати на ніч, а той, «що міг косить», викосив його за ніч і в купи поскладав. Прокинувся ранком Ірод, бачить — нема води й краплі ніде. «Гм! — думає.— Що за чудасія». Задає другу задачу:

— Скільки в мене є худоби — я приготую обід, як усе з'їсте — живі будете, а як ні, то голови постинаю.

А Іван — мужичий син і думає: «Скоріш би рана заживала, скоріш би, я йому покажу, як нас мучить».

А в Ірода була полонена одна, дуже красива дівчина. От вона і взялась Івана лікувати. Знала вона всякі ліки. Ну, а тим часом наварив цар Ірод стільки котлів, що й у дворі не вміщається, горілки поналивав кілька тисяч бочок. Посідали вони їсти. Не більш із'їли, як одного вола, а Іван — мужичий син і журиться: «Ми й за три роки не з'їмо...» Коли тут нагадали, що єсть один дід — «їм — не наїмся» і один дід — «п'ю — не нап'юся». Як почали вони обидва трощить, то казали, що ще й мало, ще б їли...

Бачить цар Ірод, що нічим їх не візьмеш, хотів уже різати, але рішив ще помучити.

— Хто завтра,— каже він,— принесе раніш води з моря, чи моя дочка-скорогонка, чи ви? Як ви—живі будете, а ні, то...

А Іван усе думає: скоріш би рана заживала, скоріш би... А полонена дівчина каже:

— Не журись, скоро вже.

Переночували. Дочка-скорогонка чуть світ наділа чоботи-скороходи, шапку-невидимку, за відерце — й подалась до моря. Вона побігла, а вони всі сидять, думають — котому бігти? Згадали, що є «біжить — не набіжиться». Побіг він, набрав води, раніш Іродової дочки-скорогонки біжить, а вона бачить це, та взяла і сипнула йому під ноги сонного порошку, він і впав та заснув біля відра.

Бачить Іван — мужичий син і його супутники, що Іродова дочка вже біжить, а того їхнього «біжить — не набіжиться» й не видно ніде. А Той, що на двадцять верст бачить, подивився і бачить, що «біжить — не набіжиться» спить. Тоді Той, що на двадцять верст бичем улуча, розпустив свій бич та як потягне того, що спав, той прокинувся — за відро,— біжить і приніс воду раніше, ніж Іродова дочка-скорогонка.

Тоді Ірод бачить, що вже нічого для них важкого нема, та й вихопив меч і наказав тягти Івана і його супутників на залізний тік. Виводять Івана, а дівчина полонена і каже:

— Уже зажила твоя рана.

Вивели Івана, тільки хотів цар Ірод рубати, а Іван як хватне царя Ірода, та як шпурне ним на гострий шпиль його замку, так цар Ірод і дух спустив. Ну, взяв він тоді того коня, що Ірод в нього викрав, дівчина полонена теж з ним збирається, а ці діди і кажуть:

— Ну, а ми послужили тобі, Іван — мужичий син, та тепер підем далі своєю дорогою, іншим добрим людям служити.

Поцілувались з Іваном та й пішли.

Приїжджає Іван — мужичий син в своє царство та й оддає так, як обіцяв, бо завжди любив слова дотримувати, цареві коня того, що жар їсть, полум'я п'є, а як біжить, то на дванадцять верст земля гуде і листя з дубів осипається. Але тут якраз стояли цих два-богатирі панської крові, що їх цар посилав разом з Іваном, та як побачили вони ту дівчину, що Іван з полону у царя Ірода її визволив, та й зразу до царя:

— Так і так, негоже Іванові — простому мужичому синові, одружуватись на такій красуні, вона може бути за жінку тільки богатиреві панської крові.

— Молодці, правильно говорите,— каже цар та до Івана: — Ти, Іван, є мужичий син, і негоже віддавати за тебе таку красуню, вона може бути жінкою тільки богатиря панської крові.

Поблід Іван-мужичий син та й каже:

— Я її з полону визволив, вона мене любить, я її люблю і нікому я її не віддам.

— Ні, віддаси! — каже цар.

Тоді Іван скипів та до царя:

— Ти обіцяв мене нагородити, чим я захочу, і ніякої ніколи кривди мені не чинити. Я трьох зміїв-велетнів убив, стару зміїху в море загнав, царя Ірода на той світ перевів —

то коли ти мені будеш за мою добрість так платити і так слово своє ламати, то я й тебе і весь твій рід одним махом з світу зведу!

Та як замахнеться своєю палкою, то аж всі дерева пригнулись, а царський дворець аж затрявся. Ну, тоді цар злякався та вже й ні слова. А Іван — мужичий син одружився з дівчиною-красунею та й зажили щасливо. Але вже ніколи не вірив ні царському, ні панському слову.

ЛЕТЮЧИЙ КОРАБЕЛЬ

Був собі дід та баба, а в них було три сини: два розумних, а третій дурний. Розумних же вони й жалують, аба їм щонеділі нові білі сорочки дає, а дурника всі лають, сміються з нього, а він, знай, на печі у просі сидить, у чорній сорочці. Як дадуть, то й їсть, а ні, то він і голодує. Аж ось прийшла чутка, що так і так: прийшов такий царський указ, щоб зібралися до царя всі на обід, і хто зробить такий корабель, щоб літав, і приїде на тім кораблі, за того цар дочку віддає.

Розумні брати й радяться:

— Піти б то, може, там де наше щастя закотилося!

Порадилися, просяться в батька та в матері:

— Підемо ми, — кажуть, — до царя на обід: загубити нічого не загубимо, а може, там де наше щастя закотилося!

Батько їх умовляє, мати їх умовляє... Ні!

— Підемо, та й годі! Благословіть нас на дорогу.

Старі, — нічого робити, — взяли поблагословили їх на дорогу, баба надавала їм білих паляниць, спекла поросю, — пішли вони.

А третій парубок сидить на печі та й собі проситься:

— Піду і я туди, куди брати пішли!

— Куди ти підеш? — каже мати. — Десь тебе й вовки з'їдять!

— Ні, — каже, — не з'їдять! Старі з нього спершу сміялись, а то давай ляяти. Так ні! Вони бачать, що нічого не зробиш, та й кажуть:

— Ну йди, та щоб вже й не вертався й щоб не признавався, що ти наш син!

Баба дала йому торбу, наклала туди чорного хліба, пляшку води дала й випровадила його з дому. Він і пішов.

Іде та й іде, коли зустрічає на дорозі діда: такий сивий дідуган, борода зовсім біла, аж до пояса!

— Здорові, діду!

— Здоров, сину!

— Куди йдете, діду? А той каже:

— Ходжу по світу, з біди людей виручаю. А ти куди?

— До царя на обід.

— Хіба ти, — питає дід, — умієш зробити такий корабель, щоб сам літав?

— Ні, — каже, — не вмію.

— То й чого ж ти йдеш?

— А хто його знає, — каже, — чого, загубити не загублю, а може, там де моє щастя закотилося.

— Сідай же, — каже дід, — та спочинеш трохи, пополуднуємо. Виймай, що там у тебе в торбі,

— Е, дідусю, нема тут нічого, самий черствий хліб, що ви й не вкусите.

— Нічого, виймай!

От він виймає, аж з того чорного хліба та такі стали паляниці білі, що він ізроду й не їв таких! Сказано: як сонце!

— От бач! — каже дід. От вони посідали, давай полуднувати. Пополуднували гарненько, подякував дід парубкові за хліб та й каже:

— Ну, слухай, сину: йди ж тепер ти в ліс та підійди до дерева та й удар сокирою в дерево, а сам мерщій падай ниць і лежи, аж поки тебе хто не розбудить; тоді, — каже, — тобі корабель збудується, а ти сідай на нього й лети, куди тобі треба, та по дорозі бери, кого б там не стрів.

Парубок подякував дідові, і розпрощалися; дід пішов своєю дорогою, а хлопець пішов у ліс.

От увійшов у ліс, підійшов до дерева, цюкнув сокирою, упав ниць та й заснув. Спав-спав... Коли це за який там час чує — хтось його будить:

— Уставай, уже твоє щастя поспіло, вставай!

Парубок прокинувся, коли гляне — аж стоїть корабель: сам золотий, щогли срібні, а паруси шовкові так і понадимались — тільки летіти! От він, не довго думавши, сів на корабель, той корабель знявся й полетів... Як полетів та й полетів — нижче неба, вище землі — й оком не зглянеш!

Летів-летів, коли дивиться: припав чоловік на шляху до землі вухом та й слухає. Він гукнув:

— Здорові, дядьку!
— Здоров, небоже!
— Що ви робите?
— Слухаю, — каже, — чи вже позбирались до царя на обід люди.
— А хіба ви туди йдете?
— Туди.
— Сідайте зо мною, я вас підвезу.

Той сів. Полетіли.
Летіли-летіли, коли дивляться: іде чоловік шляхом — одна нога за вухо прив'язана, а на одній скаче.

— Здорові, дядьку!
— Здорові!
— Чого ви на одній нозі скачете?
— Того, — каже, — що коли б я відв'язав другу, то за одним ступнем увесь би світ переступив.-А я, — каже, — не хочу...

— Куди ж ви йдете?
— До царя на обід.
— Сідайте з нами.
— Добре.

Той сів, знов полетіли. Летіли-летіли, коли дивляться: стоїть на дорозі чоловік і приціляється з лука, а ніде не видно ні птиці, нічого.

— Здорові, дядьку! Куди ви цілитесь, що не видно ні птиці, нічого?
— То що, що не видно? То вам не видно, а мені видно!
— Де ви її бачите?
— Ет! — каже. — Там, за сто миль, сидить на сухій грушці!
— Сідайте з нами!

Він і сів. Полетіли.

Летіли-летіли, коли дивлять ся: іде чоловік і несе за спиною повен мішок хліба.

— Здорові, дядьку!
— Здорові!
— Куди ви йдете?
— Іду, — каже, — добувати на обід хліба.
— Та у вас і так повен мішок!
— Що тут цього хліба! Мені й на один раз поснідати не стане.
— Сідайте з нами!
— Добре.

Сів і той. Полетіли.

Летіли-летіли, коли дивляться, ходить чоловік коло озера, мов чогось шукає.

— Здорові, дядьку!
— Здорові!
— Чого ви тут ходите?
— Пити, — каже, — хочеться, та ніяк води не знайду!
— Та перед вами ж цілісіньке озеро, чому ви не п'єте?
— Ет, що тут цієї води! Мені й на один ковток не стане.
— Так сідайте з нами!
— Добре!

Він сів, полетіли.

Летіли-летіли, коли глянуть, аж іде чоловік у село й несе куль соломи.

— Здорові, дядьку! Куди це несете солому?
— У село, — каже.
— Ото! Хіба в селі нема соломи?
— Є, — говорить, — та не така!
— А хіба це яка?
— А така, — каже, — що яке б душне літо не було, а тільки розкидай цю солому, то зараз де не візьметься мороз і сніг.

— Сідайте з нами! Той сів, і полетіли далі. Летіли-летіли, коли дивляться: іде чоловік у ліс і несе в'язку дров за плечима.

— Здорові, дядьку!
— Здорові.
— Куди ви дрова несете?

— У ліс.
— Ото! Хіба в лісі нема дров?
— Чому нема? Є, — говорить, — та не такі.
— А які ж?
— Там, — каже, — прості, а це такі, що як тільки розкидати їх, так зараз же де не візьметься військо перед тобою!
— Сідайте з нами!
І той згодився, сів, та й полетіли.
Чи довго вони летіли, чи не довго, а прилітають до царя на обід. А там серед двору столи понаставлені й понакривані, бочки меду повикочовані — пий, душе, їж, душе, чого забажаєш! А людей, — сказано, — півцарства зійшлося: і старі, і малі, і пани багаті, і старці убогі. Як на ярмарку.
Парубок прилетів із товариством на тім кораблі, спустився в царя перед вікнами, повиходили вони з корабля й пішли обідати.
Цар дивиться у вікно — аж щось прилетіло на золотім кораблі. Він лакеєві й каже:
— Піди спитай, хто там золотим кораблем прилетів!
Лакей пішов, подивився, приходять до царя:
— Якась, — каже, — мужва обідрана!
Цар не вірить:
— Як, — каже, — можна, щоб мужики на золотім кораблі прилетіли! Ти, мабуть, не допитався.
Взяв та й пішов сам між люди.
— Хто, — питає, — тут на цім кораблі прилетів? Парубок виступив:
— Я! — каже.
Цар як подивився, що в нього свиточка — латка на латці, штанці — коліна повилазили, то аж за голову взявся: «Як таки, щоб я свою дитину та за такого хлопа видав?»
Що його робити? І давай йому загадки загадувати.
— Піди, — каже на лакея, — скажи йому, що хоч він і на кораблі прилетів, а як не добуде води живущої й цілющої, поки люди пообідають, то не то царівни не віддам, а оце меч — а його голова з плеч!
Лакей і пішов.
А Слухало, той самий, що припав до землі вухом, підслухав, що цар казав, та й розказав парубкові. Парубок сидить на лаві (такі лави кругом столів пороблено) та й журиться: не їсть, не п'є. Скороход побачив:
— Чому ти, — питає, — не їси?
— Де вже мені їсти! І на душу не йде.
І розказав — так і так:
— Загадав мені цар, щоб я, поки люди пообідають, добув води живущої й цілющої!.. Як я її добуду?
— Не журись! Я тобі дістану!
— Ну, гляди!
Приходить лакей, дає йому царський наказ: а він уже давно знає, як і що.
— Скажи, — говорить, — що принесу!
От лакей і пішов.
А Скороход відв'язав ногу від вуха та як махнув — так в одну мить і набрав води живущої й цілющої.
Набрав, утомивсь. «Ще, — думає, — поки обід, вернуся, а тепер сяду під млином, відпочину трохи».
Сів та й заснув. Люди вже обід кінчають, а його нема. Парубок сидить ні живий ні мертвий. «Пропав!» — думає.
Слухало взяв, приставив до землі вухо — давай слухати. Слухав-слухав.
— Не журись, — каже, — під млином спить, вражий син!
— Що ж ми будемо тепер робити, — каже парубок, — як би його збудити?
А Стрілець каже:
— Не бійся, я збуджу! От як нап'яв лук, як стрельне — як торохне стріла в млин, аж тріски полетіли... Скороход прокинувся — мерщій туди! Люди обід тільки що кінчають, а він приносить ту воду.
Цар — що робити? Ну загадувати другу загадку:

— Як із'їсть із своїм товариством за одним разом шість пар волів смажених і сорок печей хліба, тоді, — каже, — віддам мою дитину за нього, а не з'їсть, то от мій меч — а йому голова з плеч!

Слухало й підслухав та й розказав парубкові.

— Що мені тепер робити? Я й одної хлібини не з'їм! — каже парубок.

Та й знов — аж плаче.

А Об'їдайло й каже:

— Не плач, я за вас всіх поїм, і ще буде й мало.

Приходить лакей: так і так.

— Добре, — каже, — нехай дають!

От засмажили дванадцять биків, напекли сорок печей хліба. Об'їдайло як зачав їсти — усе дочиста поїв, ще й просить:

— Ех, — каже, — мало! Хоч би ще трошки дали!..

Цар бачить, що він такий, — знову загадав загадку, щоб сорок сорокових кухлів води випив за одним духом і сорок сорокових кухлів вина, а не вип'є — «мій меч — його голова з плеч!».

Слухало підслухав — розказав: парубок плаче.

— Не плач! — каже Обпивайло, — я, — каже, — сам вип'ю, ще й мало буде.

От винесли їм по сорок сорокових кухлів води й вина.

Обпивайло як узяв пити, всі до краплі випив ще й підсміюється.

— Ех, — каже, — мало! Хоч би ще трохи — ще б випив.

Цар бачить, що нічого з ним не вдіє, та думає: «Треба його, вражого сина, зо світу звести, а то він мою дитину запакує!» От і посилає до парубка лакея:

— Піди скажи, що казав цар, щоб перед вінцем у лазню сходив.

А другому лакеєві загадує, щоб пішов сказав, щоб лазню чавунну напалили. «Так він сякий-такий зажариться!» Грубник натопив лазню — так і пашить.

Сказали парубкові. От він іде в лазню, а за ним слідком іде Морозько з соломною.

Тільки що ввійшли в лазню, аж там такий жар, що не можна! Морозько розкинув солону — й відразу так стало холодно, що парубок насилу обмився, та швидко на піч, та там і заснув, бо намерзся-таки добре! Вранці відчиняють лазню, думають — тільки з нього попільець зостався, — аж він лежить на печі; вони його й збудили.

— Оце, — каже, — як міцно спав!

Та й пішов із лазні.

Доповіли цареві, що так, мовляв, і так: на печі спав, і в лазні так холодно, наче цілу зиму не топлено. Цар засмутився дуже: що його робити? Думавдумав, думавдумав...

— Ну, — каже, — як дістане мені на ранок полк війська, то вже дам свою дочку за нього, а не дістане, то от мій меч — йому голова з плеч!

А сам думає: «Де таки простому мужикові полк війська добути? Я цар, та й то!..»

От і дав наказ.

Слухало й підслухав і розказав парубкові. Парубок знову сидить та й плаче:

— Що мені тепер робити на світі? Де я того війська добуду?

Іде на корабель до товариства:

— Ой, виручіть, братці! Виручали не один раз з біди і тепер виручіть! А то пропав я на світі!..

— Не плач! — каже той, що ніс дрова. — Я тебе виручу. Приходить слуга:

— Казав, — каже, — цар, як поставиш завтра на ранок цілий полк війська, — тоді твоя царівна!

— Добре, зроблю! — каже парубок. — Тільки, — каже, — скажи цареві, як не віддасть ще й тепер, то я його військовою повоюю й силою царівну візьму.

Уночі повів товариш парубка в поле й поніс із собою в'язку дров. Як почав ті дрова розкидати, то що кине — то й чоловік, що кине — то й чоловік! І такого війська набралось! Наранок прокидається цар — аж чує: грають.

Він питає:

— Що там так гарно грає?

— То, — кажуть, — той своє військо муштрує, що на золотім кораблі прилетів.

Цар тоді бачить, що нічого не вдіє, та звелів його покликати до себе.

...А парубок такий став, що його й не пізнаєш: одежа на ньому так і сяє: шапочка золота, а сам такий гарний, що куди! Веде він своє військо, сам на воронім коні попереду, за ним старшина... Підступив під па-лац:

— Стій! — крикнув.

Військо В лаву стало — як перемите!

Він пішов у палац; цар його обіймає, цілує.

— Сідай, мій зятю любий!

Вийшла й царівна; як побачила — аж засміялась: який у неї гарний чоловік буде!

От їх швидко й повінчали, такий бенкет задали, що аж до неба дим пішов.

МУДРА ДІВЧИНА

Було собі два брати — один убогий, а другий багатий. От багатий колись ізласкавився над бідним, що не має той ні ложки молока дітям, та й дав йому дійну корову, каже:

— Потроху відробиш мені за неї.

Ну, бідний брат відробляв потроху, а далі тому багачеві шкода стало корови, він і каже вбогому братові:

— Віддай мені корову назад!

Той каже:

— Брате! Я ж тобі за неї відробив!

— Що ти там відробив,— як кіт наплакав тієї роботи було, а то таки корова! Віддай!

Бідному стало жалко своєї праці, не схотів віддати. Пішли вони позиватися до пана.

Прийшли до пана. А панові, мабуть, не схотілося роздуматися, хто з них правий, а хто — ні, то він і каже їм:

— Хто відгадає мою загадку, того й корова буде.

— Кажіть, пане!

— Слухайте: що в світі є ситніш, прудкіш, миліш над усе? Завтра прийдете, скажете.

Пішли брати. Багач іде додому та й думає собі:

— От дурниця, а не загадка! Що ж є ситніш над панські кабани, прудкіш над панські хорти, а миліш над гроші! Ге, моя корова буде!

Бідний прийшов додому, думав, думав та й зажурився. А в нього була дочка Маруся. Вона й питається:

— Чого ви, тату, зажурилися? Що пан казав?

— Та тут, дочко, таку пан загадку загадав, що я й не надумаю, що воно й є.

— А яка ж загадка, тату? — Маруся питає.

— Та така: що є в світі ситніш, прудкіш, миліш над усе?

— Е, тату,— ситніш над усе — земля-мати, бо вона всіх годує й напуває; прудкіш над усе — думка, бо думкою враз куди хоч перелетиш; а миліш над усе — сон, бо хоч як добре та мило чоловікові, а все покидає щоб заснути.

Чи ба,— каже батько,— адже й справді так! Так же я й панові казатиму.

Другого дня приходять обидва брати до пана. От пан їх і питає:

— Ану, відгадали?

— Відгадали, пане,— кажуть обидва. От багатий зараз виступає, щоб собі попередю поспіши-тись, та й каже:

— Ситніш, пане, над усе — ваші кабани, а прудкіш над усе — ваші хорти, а миліш над усе — гроші!

— Е, брешеш, брешеш! — каже пан. Тоді до вбогого: — Ану, ти!

— Та що ж, пане, нема ситнішого, як земля-мати: вона всіх годує й напуває.

— Правда, правда! — каже пан.— Ну, а прудкіш що?

— Прудкіш, пане, над усе — думка, бо думкою враз куди хоч перелетиш.

— Так! Ну, а миліш? — питає він.

— А миліш над усе — сон, бо хоч як добре та мило чоловікові, а все покидає, щоб заснути.

— Так усе! — говорить пан.— Твоя корова. Тільки скажи мені, чи ти сам це повідгадував, чи тобі хто сказав?

— Та що ж, пане,— каже вбогий,— є в мене дочка Маруся,— так це вона мене так навчила.

Пан аж розсердився:

— Як це? Я такий розумний, а вона проста собі дівка та мої загадки повідгадувала! Стривай же! На тобі оцей десяток варених яєць та понеси їх своїй дочці: нехай вона посадить на них квочку, та щоб та квочка за одну ніч вилупила курчата, вигодувала, і щоб твоя дочка зарізала трьох, спекла на снідання, а ти, поки я встану, щоб приніс, бо я дождатиму. А не зробиш, то буде лихо.

Іде сердешний батько додому та й плаче. Приходить, а дочка й питає його:

— Чого ви, тату, плачете?

— Та як же мені, дочко, не плакати: ось пан дав тобі десяток варених яєць та казав, щоб ти посадила на них квочку, та щоб вона за одну ніч вилупила й вигодувала курчата, а ти щоб спекла їх йому на снідання.

Дочка взяла горщечок каші та й каже:

— Понесіть, тату, оце панові та скажіть йому,— нехай він виоре, посіє цю кашу, і щоб вона виросла просом, поспіла на ниві, і щоб він просо скосив, змолотив і натовк пшона годувати ті курчата, що їм треба вилупитись з цих яєць. Приносить чоловік до пана цю кашу, віддає та й каже:

— Так і так дочка казала.

Пан дивився, дивився на ту кашу та взяв і віддав її собакам. Потім десь знайшов стеблинку льону, дає чоловікові й каже:

— Неси твоїй дочці цей льон, та нехай вона його вимочить, висушить, поб'є, попряде й витче сто локіт полотна. А не зробить, то буде лихо.

Іде додому той чоловік і знов плаче. Зустрічає його дочка та й каже:

— Чого ви, тату, плачете?

— Та бач же чого! Ось пан дав тобі стеблинку льону, та щоб ти його вимочила, висушила, пом'яла, спряла і виткала сто локіт полотна.

Маруся взяла ніж, пішла й вирізала найтоншу гілочку з дерева, дала батькові та й каже:

— Несіть до пана, нехай пан із цього дерева зробить мені гребінь^{1[1]}, гребінку й днище^{2[2]}, щоб було на чому прясти цей льон.

Приносить чоловік панові ту гілочку й каже, що дочка загадала з неї зробити. Пан дививсь, дививсь, узяв та й покинув ту гілочку, а на думці собі: «Цю одуриш! Мабуть, вона не з таких, щоб одурити...» Потім думав, думав та й каже:

— Піди та скажи своїй дочці: нехай вона прийде до мене в гості, та так, щоб ні йшла, ні їхала; ні боса, ні взута; ні з гостинцем, ні без гостинця. А як вона цього не зробить, то буде лихо.

Іде знов батько плачучи додому. Прийшов та й каже дочці:

— Ну що, дочко, будемо робити? Пан загадав так і так. І розказав їй усе. Маруся каже:

— Не журіться, тату,— все буде гаразд. Підіть купіть мені живого зайця.

Пішов батько, купив живого зайця. А Маруся одну ногу вбула в драний черевик, а друга боса. Тоді піймала горобця, взяла grindжолі, запрягла в них цапа. От узяла зайця під руку, одну ногу поставила в санчата, а другою по шляху ступає — одну ногу цап везе, а другою йде. Приходить отак до пана в двір, а пан, як побачив, що вона так іде, та й каже своїм слугам: «Прицькуйте її собаками!»

Ті як прицькували її собаками, а вона й випустила їм зайця. Собаки погнались за зайцем, а її покинули. Вона тоді прийшла до пана в світлицю, поздоровкалась та й каже:

— Ось вам, пане, гостинець.— Та й дає йому горобця. Пан тільки хотів його взяти, а він — пурх та й вилетів у відчинене вікно! А на той час приходять двоє до пана судитися. От пан вийшов на рундук^{3[3]} і та й питає: «Чого вам, люди добрі?»

Один каже:

— Та ось чого, пане: ночували ми обидва на полі, а як уранці повставали, то побачили, що моя кобила привела лоша.

А другий чоловік каже:

— Ні, брехня,— моя! Розсудіть нас, пане!

От пан думав, думав та й каже:

— Приведіть сюди лоша й коней: до якої лоша побіжить — та й привела.

^{1[1]} Гребінка – дерев'яний гребінець для розчісування льону, коноплі, вовни.

^{2[2]} Днище – дошка, на одному кінці якої закріплюється гребінь з кужелем (вичесаним льоном, коноплею чи вовною); на другому кінці днища сідає прядівниця.

^{3[3]} Рундук –тут: ганок.

От привели, поставили запряжені коні, а лоша пустили. А вони, ті два хазяїни, так засмикали те лоша, кожен до себе тягаючи, що воно вже не знає, куди йому й бігти — взяло та й побігло геть. А Маруся каже:

— Ви лоша прив'яжіть, а матерів повипрягайте та й пустіть — котра побіжить до лошати, то та й привела.

Зараз так і зробили. Пустили їх — так одна й побігла до лошати, а друга стоїть. Тоді пан побачив, що нічого з дівчиною не поробиш, і відпустив її.

ЯЙЦЕ-РАЙЦЕ

Колись була птиця жайворонок царем, а царицею — миша, і мали вони своє поле. Посіяли на тім полі пшеницю. Як уродила їм та пшениця — давай вони зерном ділитися. От одне зерно зайве було. Миша каже:

— Нехай мені буде!

А жайворонок каже:

— Нехай мені!

Думають вони: що тут робити? Пішли б позиватися, та немає старших за них: немає до кого йти позиватися. Потім миша каже:

— Ну, я лучче перекушу.

Цар на це діло згодився. Миша тільки взяла зерно в зуби та в нору й побігла. Тут цар-жайворонок збирає всіх птахів, щоб звоювати царицю-мишу, а цариця скликає всіх звірів—і почали війну. Як вийшли в ліс,— то що звірі хочуть яку птицю розірвати, то вона на дерево; або птиця як візьме, літаючи, бити звірів, то вони в нору... Так билися цілий день, а потім увечері сіли всі спочивати.

Коли цариця огляділась, — аж немає на війні комашні. Тоді вона звеліла, щоб конче була на вечір і комашня. Коли це приходить і комашня.

Цариця й загадала їй, щоб вона вночі полізла на дерева і за одну ніч повідкушувала птиці пір'я коло крил.

На другий день, тільки що розвиднілось, цариця кричить:

— Ану, вставайте воюватися!

Птиця що підійметься, то й упаде на землю, так звір її й розірве.

А орел бачить, що лихо, сидить на дереві й не злітає. Коли тут іде стрілець, бачить, що орел сидить на дереві, як націлиться на нього, той орел так просить його:

— Не бий мене, голубчику, я тобі у великій пригоді стану'

Стрілець удруге націливсь, він ще його просить:

— Візьми лучче мене та вигодуї; то побачиш, в якій я тобі пригоді стану!

Стрілець ще намірився стріляти, утретє; орел знов його почав просити:

— Ей, голубчику-братику! Не бий мене та візьми до себе,— я тобі у великій пригоді стану!

Стрілець повірив йому: поліз та зняв з дерева та й несе його додому.

А він йому каже:

— Принеси мене до своєї хати та годуй мене м'ясом доти, поки в мене крила повідростають.

А в того чоловіка було дві корови, а третій бугай. Він зараз і зарізав йому одну корову. Орел ту корову за рік і з'їв та й каже чоловікові:

— Пусти мене, я політаю, побачу, чи вже відросли крила.

Той чоловік і випустив його з хати. Орел літав, літав та й прилетів опівдні назад до того чоловіка, каже йому:

— Ще в мене мала сила,— заріж іще одну ялівку!

Той чоловік послухав його та й зарізав. Орел з'їв її за рік. Та знову — як полетів... Пролітав мало не цілий день,— увечері знову прилітає та й каже йому:

— Заріж іще й бугая!

Той чоловік думає: «Що тут робити — чи зарізати, чи ні?» А потім каже:

— Більше пропало,— нехай і це пропадає!

Узяв та й зарізав йому бугая. Він з'їв і того бугая, таки за рік, а потім як полетів, то літав так високо — аж під хмарою.

Коли це прилітає та й каже йому:

— Ну, спасибі тобі, чоловіче: вигодував мене, а тепер сідай на мене.

Той чоловік питається :

— Що з того буде?

А він йому каже:

— Сідай!

Цей і сів.

Орел його поніс аж у хмару, а потім і пустив його додолу.

Той чоловік летить додолу, — коли це орел не дав йому долетіти до землі, підхопив його та й каже:

— А що, як тобі здавалось?

А він каже:

— Так, наче я вже неживий був.

Тоді орел каже йому:

— Отак саме і мені було, як ти на мене націлявся.

Потім каже:

— Сідай знов!

Тому чоловікові й не хотілось сідати на орла,— ну, нема що робити, таки сів. Орел знов його як поніс, та аж у саму хмару, а звідтіль скинув його з себе — та підхопив його так, може, як на два сажні від землі, та й питається його:

— А що, чоловіче, як тобі здавалось?

Він йому каже:

— Так зовсім, наче вже кістки мої розсипались.

Тоді орел йому каже:

— Так само й мені було, як ти вдруге націливсь. Ну, ще сідай.

Той сів.

Орел як понесе його аж за хмару та звідтіль і пустив його додолу, та підхопив уже аж коло самої землі, та тоді питається його:

— Як тобі здавалось, як ти летів на землю?

Він йому каже:

— Так, наче мене зовсім не було вже на світі.

Тоді орел йому каже:

— Отак же само мені було, як ти втретє націлявсь.

А потім каже:

— Ну, тепер уже ніхто нікому не винний: ні ти мені, ні я тобі. А тепер сідай на мене, та будемо летіти до моєї господи.

Ото летять та й летять; прилітають до його дядька. Орел і каже:

— Іди ж у хату, та як будуть питатися тебе, чи не бачив нашого небожа, то ти скажеш: як дасте яйце-райце, то й на вічі приведу.

Він приходить у хату, коли це йому кажуть:

— Чи по волі, чи по неволі?

А він їм каже:

— Добрий козак усе по волі ходить.

Вони його питаються:

— Чи не чув ти там за нашого небожа? Бо вже третє літо, як пішов на війну,—та ні чутки, ні звістки.

А він їм каже:

— Як дасте яйце-райце, то й на вічі приведу. Вони йому кажуть:

— Лучче нам його ніколи не бачити, як віддати тобі яйце- райце.

Тоді він виходить із хати та й каже орлові:

— Казали так: лучче нам його ніколи не бачити, як тобі віддати яйце-райце.

Орел йому каже:

— Летімо далі!

Летять та й летять та й прилітають до орлового брата, та й тут чоловік те саме говорив, що в його дядька,— таки й тут не здобув яйця-райця.

Прилітають до його батька, а орел йому каже:

— Іди в хату, та як будуть питатися за мене, то скажеш, що бачив, а як дадуть яйце-райце, то й на вічі приведеш.

Увіходить чоловік у хату, а вони йому кажуть:

— Чи по волі, чи по неволі?

Він їм каже:

— Добрий козак усе по волі ходить.

Вони його стали питатися:

— Чи не бачив нашого сина? Бо вже як немає — четверте літо: десь пішов на війну, та, мабуть, убили його там.

А він їм каже:

— Я бачив, але як дасте яйце-райце, то я й на очі приведу.

Батько орел каже йому:

— Нащо воно тобі? Лучче ми тобі дамо багато грошей.

Він каже:

— Я не хочу грошей, мені дайте яйце-райце!

— Піди ж приводь, — зараз тобі дамо!

Він уводить орла в хату, Тоді його батьки так зраділи, що дали яйце-райце і сказали:

— Тільки не розбивай ніде на дорозі, а як прийдеш додому, то погороди загороди великі, а тоді його і розіб'єш.

Він іде та йде, та так схотілось пити йому... Коли це найшов криничку. Тільки що став пити воду, та якось об цебрину й розбив те яйце-райце. Як узяв скот вернути з того яйця! Верне та й верне. Гониться він за тим скотом, то що з того боку піджене, на другий розійдеться...Кричить бідолаха, нічого сам незробить.

Коли це іде до нього змія і каже йому:

— Що ти мені даси, чоловіче, як я тобі скот цей вжену в те яйце?

А він їй каже:

— А що тобі дати?

Вона йому каже:

— Даси те, що без тебе стало дома?

А він каже:

— Дам!

Ото вона йому гарненько загнала той скот у яйце, заліпила славно яйце і дала йому в руки.

Він приходить додому, аж там без нього син народився. Ударив він об поли руками:

— Це ж я тебе, сину, віддав змії!

Ну ото журяться вони з жінкою. а далі кажуть:

— Нема що робити, — журбою не допоможеш. Якось треба жити.

Погородив він загороди великі, розбив те яйце, випустив скот і забагатів.

Живуть вони, аж поки син підріс.

От син і каже:

— Це ви мене, тату, віддали змії. Ну, дарма, якось буде! От він зараз і пішов до змії. Приходить до неї, а вона йому каже:

— Щоб ти за одну ніч отой луг викорчував, і щоб там ізорав, і пшениці насіяв, ізжав її, в скирти поклав, і щоб в одну ніч з тієї пшениці мені паляницю спік: поки я встану, щоб вона на столі лежала.

Він іде до ставка та й зажу рився. А там близько був мурований стовп, і в тім стовпі була зміїна дочка замурована. Він приходить сюди та й плаче. А та дочка його питається:

— Чого ти плачеш?

А він каже:

— Як же мені не плакати, коли змія загадала таке, що я ніколи його не зроблю, а вона сказала, щоб за одну ніч зробив.

Вона його спиталась:

— А що ж там?

Він їй і розказав. Вона йому каже:

— Як візьмеш мене за жінку, то я тобі все зроблю так, як змія казала.

Він каже:

— Добре.

Вона йому каже:

— Лягай же тепер спати, а завтра рано щоб устав та понесеш змії паляницю.

От пішла дочка змії до того луку та як свисне: той луг тріщить, лущить — на тім місці ореться, пшениця сіється...— до світанку спекла паляницю, дала йому. Він приніс до змії в хату і положив на столі,

Змія прокинулася, вийшла в двір та й дивиться на той луг:

тільки сама стерня та скирти стоять.

Тоді йому каже:

— Ну, справивсь! Гляди ж, щоб і друге діло зробив!

Та зараз йому й загадала:

— Щоб ти оту гору розкопав і щоб туди Дніпро йшов, а коло того Дніпра побудуй комори: щоб байдаки туди приставали й щоб ти ту пшеницю продав на байдаки. Як устану рано, то щоб це все було готове!

Він знов іде до того стовпа та й плаче. Та дівка його питається:

— Чого ти плачеш?

Він їй розказав те все, що йому змія загадала. Так вона йому каже:

— Лягай спати, я це все пороблю.

А сама як свисне, то та гора розкопується, Дніпро туди йде, коло нього комори будуються...

Тільки прийшла вона та збудила його, щоб він пшеницю видав купцям на байдаки з тих комор.

Змія встає та й дивиться, що все так ізроблено, як вона йому загадала.

Тоді загадує йому втретє:

— Щоб ти цю ніч уловив золотого зайця і раненько щоб приніс мені в хату.

Він ізнов іде до того стовпа та й плаче, Та дівка питається його:

— Що вона загадала?

Він каже.

— Оце вже не жарти: хто його знає, як його і вловити золотого зайця. Одначе ходім до тієї скелі. Стань над корою; ти будеш ловити, а я буду гонити з нори, і гляди ж: що тільки буде виходити з нори, бери його: то золотий заєць!

Ото вона пішла та й жене. Коли це — вилазить з нори гадюка та й сичить. Він її і пустив. Дівчина виходить із нори та й питається його:

— А що, нічого не вилазило?

А він каже:

— Ба ні: лізла гадюка, а я побоявся її, щоб не вкусила, та й пустив.

А вона йому каже:

— А щоб тебе: ото і є самий заєць! Ну, гляди ж, я ще раз піду: та як буде хто виходити й буде тобі казати, що тут немає золотого зайця, то ти не вір, а держи його!

Полізла та й жене. Коли виходить така стара баба та й питається того парубка:

— Чого ти, шину, тут шукаєш?

А він їй каже:

— Золотого зайця.

Вона йому каже:

— Де тут він узявся: тут його нема!

Сказала це та й пішла від нього.

Коли це виходить та дівчина й питається його:

— А що, немає зайця? І ніщо з нори не виходило?

Він каже:

— Ба ні: виходила баба стара та спиталась мене, чого я тут шукаю; а я сказав, що золотого зайця, а вона каже: тут його

немає, то я її й пустив. Тоді вона й каже:

— Чом ти не держав? Ото самий заєць! Ну, тепер більше ніде його не піймаєш, хіба я перекинуся зайцем, а ти мене принесеш і положиш на стільці, — тільки не віддавай змії у руки, бо як віддаси, то вона пізнає і розірве і тебе і мене.

От вона так і зробила: перекинулась золотим зайцем, він узяв, приніс того зайця, положив його перед змією на стільці та й каже змії:

— Нате ж вам зайця, а я піду вже від вас.

Вона каже:

— Добре, йди!

Він пішов.

А змія тільки з хати, а заєць знову перекинувся дівчиною та за парубком. Почали вони вдвох утікати. Біжать та й біжать. Коли це змія побачила, що то не заєць був, а її дочка — давай доганяти, щоб її розірвати. Та сама не побігла змія, а послала свого чоловіка. Змій біжить за ними: коли вони чують — аж стугонить земля. Тоді дівка каже:

— Оце вже за нами біжить! Я перекинусь пшеницею, а ти дідом та будеш стерегти мене; та як буде питаться тебе: «Чи

не бачив парубка й дівки, чи не йшли сюди?», то ти скажеш, що тоді йшли, як ця пшениця сіялась.

Коли це змії летить та й питається того діда:

— Чи не бачив тут — не йшли сюдою парубок з дівкою?

А він каже:

— Ба йшли. Той питається:

— Давно ж вони йшли?
— Тоді, як оця пшениця сіялась.
Змій каже:
— Цю пшеницю пора косить, а їх учора не стало.
Та й вернувся назад. Зміїна дочка зробилась ізнов людиною, а той дід парубком, та давай утікати.
Прилітає змій додому. Змія його питається:
— А що, не догнав? І нікого не зустрічав на дорозі?
А він каже:
— Ба ні! Зустрічав: дід стеріг пшеницю, а я його питавсь, чи не бачив — тут не йшли парубок із дівчиною? А він каже:
ішли тоді, як оця пшениця сіялась, але ж та пшениця така, що пора косити, так я і вернувсь.
Тоді змія йому каже:
— Чом ти того діда й ту пшеницю не розірвав? То ж вони були! Тепер я сама побіжу: ти ні до чого!
Побігла.
Ото біжить... Коли ті чують — аж земля реве і гаряча. Дівчина тоді каже йому:
— Ей, тепер ми пропащі: уже сама біжить! Ну, я тебе зроблю річкою, а сама зроблюсь рибою окунем.
Зробила.
Прибігає змія та й каже до тієї річки:
— А що, втекли?
Перекинулась зараз щукою, давай гонитися за тією рибою:
що хоче вхопити, то окунь повернеться своїм пером гострим до неї, то вона не візьме його. Гонилась, гонилась, — так-таки не вловила та надумала всю воду з річки випити. Стала пити:
пила, пила, напилась багато та й луснула.
Ото тоді та дівка, що була рибою, каже тому парубкові, що був річкою:
— Тепер ми вже не біймось!
Ходімо до твоєї господи; то ти підеш у хату, та гляди: усіх поцілуєш, тільки дядькової дитини не цілуй, бо як поцілуєш ту дитину, то забудеш а мене. А я наймусь у цім селі в кого-небудь.
Ото він пішов у хату з усіма поздоровкався та й думає собі:
«Як же мені не поздоровкаться з дядьковою дитиною? Таж вони подумають щось погане про мене». Поцілував і дитину дядькову. Як поцілував, так і забув за ту дівку.
Ото побув півроку та надумав женитися. Йому нарадили одну гарну дівку, щоб він її брав, він за ту й забув, що його вирядувала від змії, з іншою заручився. От перед весіллям, увечері, кличуть на шишки молодиць,
Прикликали і ту дівку, що він з нею втікав,— хоч її й ніхто не знав, що воно за одна. Стали бгати шишки; та дівка зліпила з тіста голуба й голубку та й пустила додолу,— вони стали живі. Голубка й почала говорити до голуба:
— А ти забувсь, як я за тебе луг викорчувала й там пшеницю сіяла, а з тієї пшениці паляницю спекла, щоб ти до змії відніс?
А голуб каже:
— Забув, забув!
Потім знов голубка каже:
— А ти забувсь, як я за тебе гору розкопувала і туди Дніпро пустила, щоб байдаки ходили до комор і щоб пшеницю ти продавав на байдаки?
А він каже:
— Забув,забув!
Потім знов голубка каже:
— А ти забув, як ми одили вдвох за золотим зайцем? Ти й за мене забув?
А голуб каже:
— Забув,забув!
Тоді парубок згадав за ту дівку, — за цю-таки саму, що голуби поробила,— та ту покинув, а з цією оженився. І тепер живе добре.